

קבלו הצצה למשפיענים החדשים

מגדלי הים התיכון
מעניין לחיות פה

הדיירות והדיירים של רשת מגדלי הים התיכון
מובילים, מגלים וחווים את השנים הטובות והמאושרות ביותר

דיירת במגדלי הים התיכון בבית בצומת סביון, תמיד אהבה זכוכית. כבר שנים שהיא מוקסמת מהאפשרויות היצירתיות האינסופיות שהחומר הזה מציע. לפני 15 שנים, היא החליטה ללמוד את טכניקת הפיוזינג – טכניקה מרתקת ליצירת עבודות זכוכית ייחודיות. אביבה התאהבה בפיוזינג מיד. היא אהבה את התחושה של חתיכות הזכוכית הצבעוניות שמתמזגות זו בזו בתנור, ויוצרות יצירות מרהיבות. היא אהבה את האתגר של עיצוב וחיתוך הזכוכית, ואת האפשרויות הבלתי מוגבלות של שילוב צבעים, טקסטורות ואפקטים.

לאחרונה, אביבה יזמה ופתחה חוג פיוזינג בבית, שם היא מסייעת לדיירים וגם לאנשים מהקהילה ללמוד את יסודות הטכניקה: "רציתי להביא את עצמי ולחלוק את התשוקה עם אנשים נוספים בבית. החוג מאפשר להעשיר את חיי הדיירים וליצור קהילה יצירתית ותומכת ואני ממש אוהבת ונהנית מזה. כל הבית שלי מלא ביצירות של עשייה של שנים. מבחינתי השמיים הם הגבול – יש אינסוף של אפשרויות יצירה".

אברהם אלשור

הבית בבת ים

דייר בבית בבת ים, מפסל את סיפור חייו כבר 20 שנה. התחביב האהוב שלו הפך לחלק בלתי נפרד מחייו, כשהחליט לפסל את ביתו – מתעמלת קרקע מוכשרת. אחרי שנים בהם הוא יוצר פסלים מברזל, לראשונה הוא מציג בתערוכה בבית את שורת הפסלים שיצר בהשראת הבת שלו, מתעמלת קרקע מחוננת אשר למדה בבית הספר להתעמלות ואתלטיקה בוינגייט. בתערוכה מוצגות יצירות ברזל בהשפאת קטעי התרגילים השונים שהייתה עושה בתחרויות השונות.

במהלך חייו עסק בעולם תעשיית האלקטרוניקה ואף הקים מפעל בו עבד לרוב בריתוך מתכות. העבודה במפעל, הובילה אותו להיכרות מעמיקה עם טובי המפסלים בישראל, שהגיעו עד אליו כדי ליצור פסלים מחומרי מתכת, וכך, הכיר אברהם את עולם הפיסול, "התחלתי עם פיסול בחימר ולאחר מכן עברתי לברונזה. מאוד נהניתי והשראה שאבתי מכל הסביבה שלי, מה שהוביל אותי לפסל את הרעיונות האישיים שלי."

"עבורי, הפיסול הוא תרפיה בעשייה. בזכותו אני יוצא מהשגרה שלי וזוכה להערכה ולשבחים מהדיירים האחרים בבית."

תגובה

שיתוף

לייק

אני שמה לב לחוסר המודעות לנושא התזונה בגיל השלישי. יש הרבה חוסר ידע בנושא, מספרת אורה אלגר, דיירת הבית ברמת השרון, שהעבירה הרצאה מרתקת על תזונה בריאה לדיירי הבית. "הבת שלי היא תזונאית קלינית, ומכירה את כל המידע הכי עדכני בתחום התזונה, ולכן החלטתי לשתף מהידע שלי."

"בהרצאה שלי התמקדתי בשינויים שעברו על התזונה האנושית לאורך מיליוני שנים. החל מהתקופה הפרה-היסטורית, כשבני האדם עסקו בציד של חיות גדולות כמו ממוטות, ועברו בהמשך לציד חיות קטנות יותר, ליקוט שורשים, חקלאות, וכלה בביות של חיות לשימוש במוצרי חלב ובשר. עם הזמן, החקלאות התפתחה עד שהגענו להיום, לאמנות הבישול - הגסטרונומיה. לבסוף, הכנסתי גם את מדע התזונה לתמונה - המדע שחוקר מה בריא לאכול ומה כדאי להימנע ממנו, כולל ההיבט של תזונה המותאמת לגיל השלישי, שהיא שונה לחלוטין מהתזונה של צעירים, שמסוגלים לספוג את כל מרכיבי המזון בצורה אופטימלית, בניגוד למבוגרים."

"התגובות של הדיירים היו מדהימות ולא מעט מהם כבר סיפרו לי במהלך השבוע שניסו את ההמלצות בבית וזכו להצלחה רבה. כולם בלי יוצא מן הכלל היו מלאי התלהבות, כל השבוע עצרו אותי בלובי ובמעלית כדי להחמיא לי על ההרצאה המרתקת ולספר כמה למדו והחכימו."

"כשעברתי לכאן, העליתי רעיון להקים קבוצה של קוראות, מתוך אהבה לקריאה ורצון לחלוק אותה עם אחרים. בתחילה חשבנו על מפגשי קריאה מסודרים, אבל כשהרעיון הזה לא יצא לפועל, החלטנו לנסות פורמט ייחודי שנקרא בוקסרפינג, "משתפת אורי (אורינא) רענן, דיירת הבית בבתי ים, שמובילה את המפגשים המיוחדים הללו.

"בכל מפגש אנחנו בוחרים נושא מראש, וכל משתתף שמגיע מביא חומר כתוב שקשור לנושא – ספר, סיפור, שיר, או כל יצירה אחרת. אנחנו יושבים יחד ומאפשרים לכל אחד בתורו להציג את מה שהביא. לפעמים אנחנו מנסים להתעמק במה שמישהו משתף ולפתח שיחה סביב זה, ולפעמים אנשים פשוט מעוניינים לקרוא את הטקסט שהביאו. זה תמיד נחמד, מאוד מעניין, והאווירה אינטימית ונעימה. כל מפגש נמשך בין 45 דקות לשעה, ומספר המשתתפים משתנה – לעיתים חמישה, ולעיתים שמונה. בכל סוף מפגש אנחנו משוחחים יחד ובוחרים נושא חדש למפגש הבא, מתוך רצון למצוא משהו שידבר לכולם. זה רעיון שמאוד מסקרן אותי ואני מרגישה שהוא תורם לכולם, גם מבחינת העשרה וגם מבחינת החיבור הבינאישי."

"כל מה שאני חווה כאן הוא חדש לי לחלוטין. במשך שלושים שנה חייתי בסירה בלב ים, הפלגתי ורק הים היה הבית שלי. החיים בתוך קירות לבנים הם משהו שמעולם לא הכרתי. אפילו דברים יומיומיים, כמו שירותים שבהם המים יורדים בלחיצה, הם חוויה חדשה בשבילי. גם הרעיון של לצאת למרחב ציבורי, לפגוש אנשים ולהיות חלק מקהילה – זה עולם אחר לחלוטין עבורי. הכל כאן הוא התנסות ראשונית, מרגשת ומאתגרת גם יחד."

בערב מיוחד ובלתי נשכח, הדיירת אדלה פילובסקי עלתה לבמה באולם הבית בגני תקווה ולקחה את כל הדיירים למסע מוזיקלי מרתק בליווי פסנתר וסיפורים אודות שופן, המלחין שהיא כה אוהבת.

"אני תמיד צוחקת שקוראים לזה הרצאה", היא מספרת בחיוך, "זה קונצרט. אני מגנת על הבמה כמו שתמיד עשיתי – כבר 70 שנה."

אדלה, דיירת בבית בגני תקווה, היא פסנתרנית ומורה ותיקה למוזיקה שחזרה לבמה אחרי שנים של הפסקה – והפעם, לא לבד.

יחד עם מועדון המוזיקה של הבית, שמוביל הדייר בועז ספיר, היא יזמה את הערב, ניגנה, שיתפה, העמיקה בסיפורים – ובעיקר, נגעה בלב של כל הנוכחים.

התגובות היו נלהבות, והביקוש חזר – אז אדלה הופיעה שוב, כדי שגם מי שפספס יוכל ליהנות. מאחורי הקונצרט עומדת לא רק אהבה למוזיקה, אלא גם סיפור חיים: "התחלתי לנגן בגיל 5. אמא שלי, כנרית שהגיעה מצ'ילה, החליטה שאני אהיה פסנתרנית – ואחרי שלושה שיעורים בחוג התאהבתי."

כיום אדלה גם כותבת ספרים, מציירת ויוצרת. לאחרונה היא פרסמה את הספר השני שלה – רומן על חייה של פסנתרנית.

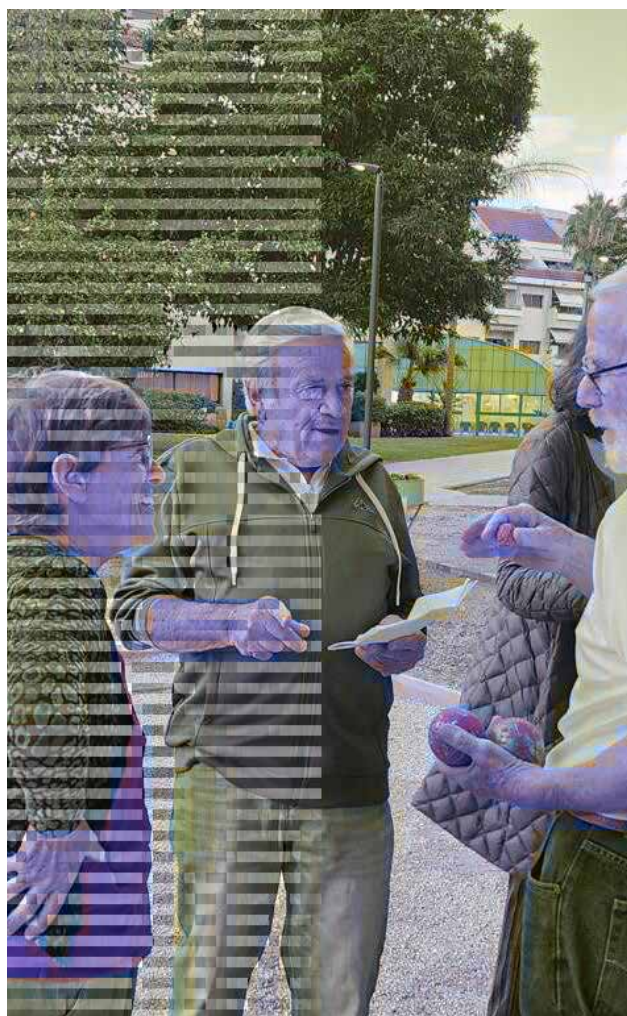
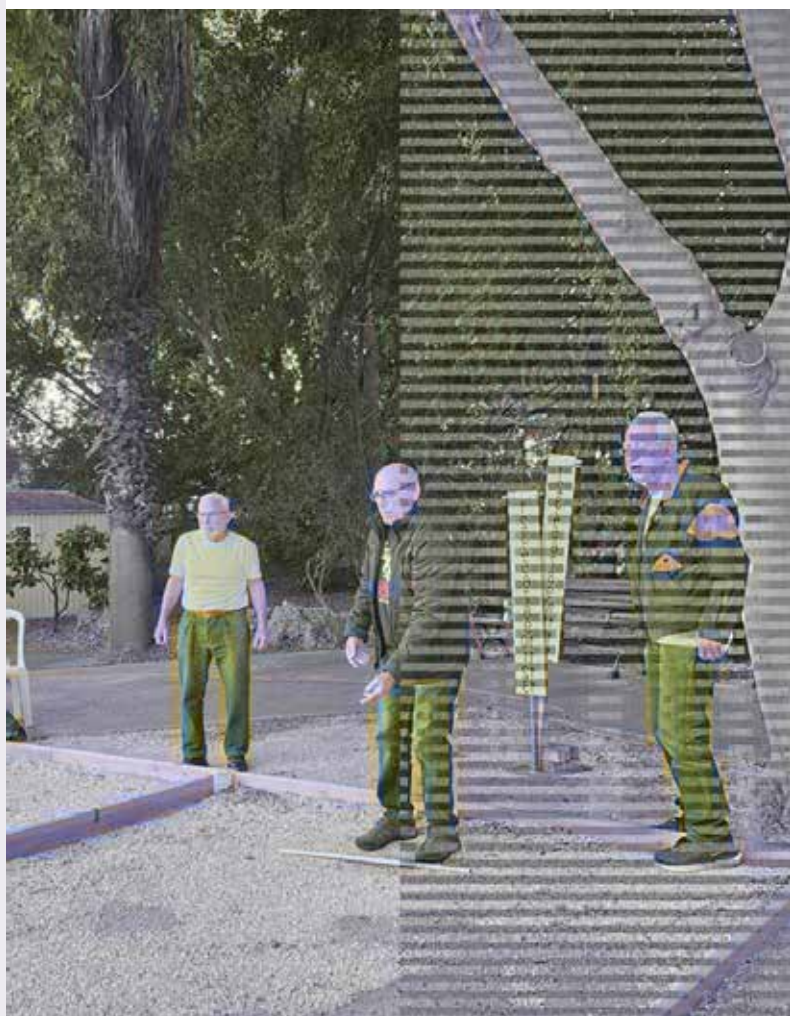
"אני מברכת כל יום על ההזדמנות לעשות את מה שאני אוהבת שוב כאן בבית. יש פה הרגשה טובה, אהבה, קהילה – ולא פחות חשוב, במה."

בבית בכפר סבא התחילה מהפכה ספורטיבית קטנה ומרגשת, הודות לדני ברקן, שהקים את נבחרת הפטאנק שלנו! כל ראשון, שלישי וחמישי, הדיירים נפגשים למשחקים תחרותיים של הנבחרת.

דני, שמאמין שהפטאנק הוא אומנות ולא רק ספורט, מדגיש את החשיבות של סבלנות והתמדה כשמתחילים ללמוד כל דבר חדש. אבל עם קצת מאמץ והתמדה, השיפור בא מהר ודני מוסיף: "כשהכדור פוגע, זה תענוג". ואכן, התוצאות מדברות בעד עצמן - המשחקים ברמה גבוהה מאוד!

הנהלת הרשת, שלא נשארה אדישה למנהיגות של דני ולבקשתו ובקשת הדיירים, הקימה שני מגרשי פטאנק מדהימים. התחרותיות והתמיכה ההדדית יוצרים חוויה מעצימה ומאחדת לכולם. רוצים להצטרף לנבחרת? מוזמנים לכתוב לנו בהודעה פרטית! אין ספק, שדני וחברי הנבחרת ממש מגלמים את הרעיון של 'להוביל, לגלות ולחוות'. כאן, במגדלי הים התיכון

תגובה

שיתוף

לייק

איך הגיע המטר לעולם? מה זה קילוגרם? מסה? מעלות צלזיוס? קלטין? איך קבעו את השעות? על כל השאלות האלה ויותר, ענה הדייר איציק משעלי מהבית בירושלים בהרצאה מרתקת שהעביר על יחידות מידה. "בחרתי את הנושא הזה כי הוא קרוב מאוד למה שלימדתי בעבר. זהו נושא חשוב, שכן, יחידות מידה הן חלק בלתי נפרד מחיי היומיום שלנו."

"בהרצאה דיברתי על איך התפתחו יחידות המידה השונות לאורך ההיסטוריה - כמו יחידות של זמן, טמפרטורה, משקל ואורך. נתתי דוגמאות מהחיים שכולנו מכירים. הסברתי גם קצת נוסחאות בסיסיות כדי להראות איך זה מתחבר למציאות. בסוף חילקתי דף מסכם עם כל המידע על יחידות המידה."

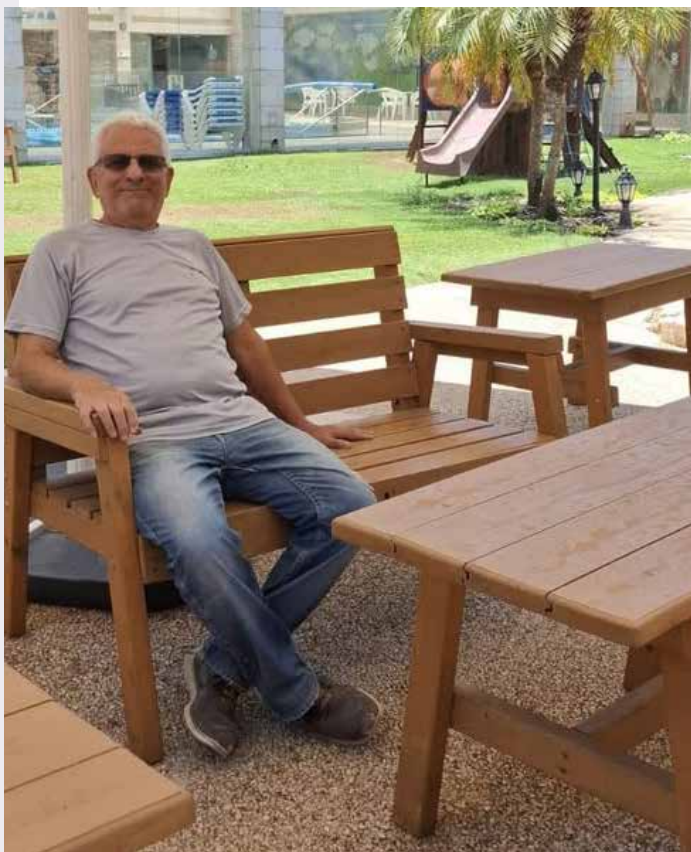
"ההרצאה הייתה מוצלחת מאוד זה מילא אותי תחושת סיפוק ומשמעות, נהניתי מאוד לחלוק מהידע שלי עם החברים בבית ואני מצפה כבר להרצאה הבאה."

"הכל התחיל מתחביב קטן לאחר הפרישה, עוד לפני שנכנסתי לבית. במשך שנים עבדתי כטכנאי אלקטרוניקה בתעשייה האווירית וכשפרשתי, חיפשתי את האתגר הבא. התחלתי מבינית כורסאות, חלק מהן מכרתי וחלק הבאתי איתי לכאן לבית", כך מספר איציק פחימה, דייר הבית בנורדיה. ספסלים רבים, פרי יצירתו הייחודית, פזורים ברחבי הבית ומהווים תוספת ססגונית ופונקציונלית לנוף.

עם הגעתו לבית, ארגן לעצמו גריה חובבת והמשיך לבנות ולמכור את הספות. כאשר ספסלים לאירוע, התחיל לבנות גם ספסלים. "חשבתי לעצמי, למה לבזבז כסף על השכרה כשאפשר לבנות ספסלים משלנו?" הספסלים הראשונים שבנה איציק היו דומים לאותם ספסלים שהושכרו, אך מהר מאוד גילה את חדות היצירה והחל לבנות מגוון רהיטים ייחודיים מחומרים שנזרקו.

בין יצירותיו ניתן למצוא גם אדניות לחוג הגינון ושולחן מרהיב עשוי ממשקופים של דלתות ישנות, "אני נהנה מהאתגר של לקחת חומרים שאין להם כבר שימוש ולהפוך אותם למשהו חדש ויפה. אבל הכי חשוב לי זה לראות את האנשים נהנים מהיצירות שלי. אני אוהב לעשות להם כיף ולראות אותם מחייכים כשהם יושבים על הספסלים בנוח או מטפלים בחדווה בצמחים באדניות שבנית".

אחת ההרצאות שהעברתי עסקה בקטאר, מדינה שעוררה בי סקרנות רבה, "משתפת הדיירת אנה אופיר מהבית בגני תקווה." בהרצאה התעמקתי בניגודיות המרתקת של קטאר, שהיא מצד אחד מתפקדת כמתווכת משמעותית בנושאים רגישים כמו החזרת חטופים בישראל, ומצד שני ידועה כתומכת בחמאס. ניסיתי להבין ולהסביר איך שתי המציאויות האלו מתקיימות יחד.

בהרצאה דיברתי על קטאר מכל זווית אפשרית. הסברתי על ההיסטוריה של המדינה - איך היא נולדה, איך הצליחה להפוך ממדינה ענייה למדינה מהעשירות בעולם, ואיך נראים חיי היום-יום שם. ההרצאה עצמה ארכה שעה אחת, אבל החומר כל כך רב שיכולתי לדבר יומיים שלמים. בשעה שהייתה לי, השתדלתי לתמצת את עיקרי הדברים ולהשאיר מקום לשאלות ותהיות.

ההתכוננות להרצאה הייתה תהליך עמוק ויסודי. במשך חודשיים או שלושה ישבתי יום-יום, חיפשתי מידע, קראתי מאמרים ומקורות, ואספתי הכל בצורה מסודרת במחשב שלי. יש לי שיטה פנימית משלי לארגן את התוכן, וכך בניתי את ההרצאה צעד אחר צעד. זה היה מאמץ ממוקד אך גם מהנה, כי כל פרט חדש שמצאתי רק חיזק את ההבנה שלי על המדינה.

אני גם גאה במיוחד בסדנאות הזיכרון שהעברתי בעבר. זה היה הפרויקט האישי שלי, או כמו שאני קוראת לזה, הבייבי שלי. סדנאות אלו היו חלק ממני במשך שנים, ולכל אחת מהן הייתה משמעות ייחודית."

"בקיצור, נשארו הרבה דיירים שלא בדיוק היה להם מה לעשות בימי שבת בבוקר, ואז העליתי את היוזמה להקרין סרטי TED, מספרת אתיה בכר מהבית בגני תקווה שמובילה בבית הקרנה מיוחדת של סרטי טד עבור הדיירים. "המצב הוא שאני עוברת על בערך מאה סרטים, מחפשת כאלה שיש להם תרגום לעברית ושיש להם ערך מוסף עבור הדיירים שלנו. אני מסננת ומצמצמת ל-10 עד 15 סרטים בכל חודש, ואז אני יושבת יחד עם קבוצה של דיירות הכוללות את נירה נץ, שרי ספיר, רותי ארז, מאירה אבן זהב, ומרים יחיאל, ואנו דנות ומעריכות אילו מהם ראויים להקרנה."

"סרטים אלו הן הרצאות קצרות וממוקדות בנושאים מגוונים כמו טכנולוגיה, בידור, מדע או אמנות, שמועברות על ידי מומחים ומטרתן להפיץ רעיונות מעוררי השראה וחדשנות לקהל רחב. נירה לקחה על עצמה להוביל את ההקדמות לפני כל סרט. היא בוחרת נושא מקשר, משולב בשירים מהילדות וסיפורים אישיים שלה שמתחברים לתוכן הסרט. זה לא רק על הסרט עצמו, אלא נותן נופך אחר, מעניין את האנשים להישאר ומוסיף חוויות אישיות."

"מאז שנכנסתי לבית והתאהבתי בסרטים האלה, התחום הזה חדש לי לגמרי, אבל הוא פתח לי דלתות לידע עצום. אני אפילו נהייתי תותחית בשיווק האירועים. בכל חודש אנחנו ממלאים אולם עם כמעט 100 איש בבוקר שבת, וזה הישג אדיר. הקסם ממשיך גם אחרי ההקרנה, כשהדיירים נשארים לשוחח ולשתף את הסרטים עם הילדים והנכדים."

שבוע הספר, המתחיל היום, הוא לא רק אירוע שנתי, אלא אורח חיים עבור הדיירת ברברה שמע, שהקימה את "מועדון הספר הטוב" בבית בירושלים. לאחר שחשה ריקנות וחוסר שביעות רצון עם סיום כל ספר. לכן החליטה לקחת את אהבתה לקריאה צעד קדימה ופתחה שני מועדוני קריאה בבית: אחד באנגלית ואחר בעברית. "אני נהנית מהחברה, מהדיון ומהנקודות שעולות, למפגש באים מגוון של דיירים עם נקודות מבט שונות שנותנים זוויות שונות לסיפורים. כולם יוצאים בתחושה שנהנו מהספר והמפגש מעשיר את כל המשתתפים."

לכבוד שבוע הספר, חברות המועדון ממליצות על ארבעת הספרים הכי טובים שקראו:

החנות למכשירי כתיבה בטהרן מאת מרג'אן כמאלי - רומן מרגש על אהבה, אובדן וגורל, המתרחש בין ארצות הברית של ימינו לטהראן של ימי המהפכה. "הספר פותח צוהר לעולם שאיננו מכירים ומציג כיצד האדם הפשוט מגיב למהפכה בטהראן.

"השושבין מאת סביון ליברכט - סיפור מרתק במרכזו חידה המעוררת סקרנות ודיון. הסיפור עוקב אחר מיכה, סופר צללים לשעבר, המקבל הזמנה מפתיעה מישראל מאישה שפגש בילדותו. הזיכרונות הנשכחים והגילוי המטלטל בסוף הביקור מעוררים עניין רב. "סיפור שמותח ומרגש."

שירת סרטני הנהר מאת דליה אוונס - רב-מכר על פגישתה של קאיה, צעירה חזקה ובודדה, עם שני צעירים מהכפר. הספר מותח ומרגש, חושף את הצדדים האפלים של החברה ואת כוחה של הנפש האנושית. "פשוט סיפור חכם על בדידות והתבגרות."

שיעורים בכימיה מאת בוני גרמוס - סיפור העצמה נשית על כימאית שהופכת לכוכבת טלוויזיה בשנות ה-60. חברות המועדון ממליצות על הספר בזכות ההומור שבו והדמות הראשית שקל להזדהות איתה.

"אני צמחתי מלמטה, מהאדמה".

יש אנשים שלא מחכים להזדמנות – הם יוצרים אותה בעצמם. כזה הוא ברוך קדם, דייר בבית בכפר סבא, שהפך את אהבתו לאדמה ליוזמה שמובילה ומעוררת השראה בכל הבית. "בגלל שהייתה לנו חממה משפחתית הגדולה בארץ, עסקתי בזה כל חיי. כשהגעתי לבית אמרתי שאני אקח תחת חסותי את הגינה" – וכך היה.

בלי לחכות, בלי להסס, ברוך בחר להוביל. הוא לקח אחריות על הגינה, והפך אותה ללב הפועם של הבית – מקום שצומחים בו לא רק צמחים, אלא גם חיבורים, שגרה משמעותית ותחושת בית אמיתית.

גם בימים גשומים, כשהרוחות מנשבות, ברוך לא מוותר. הוא יוצא עם המפוח ביד, מנקה כל עלה שמסתיר את היופי שבחר לטפח. כי עבורו, זו לא רק גינה – זו סיבה לקום בכל בוקר עם חיוך.

"כרגע יש בגינה תרד יפה ופטרזיליה, שהדיירים יכולים לקטוף ולהשתמש. יש גם פרחים יפים שאני שותל. אחרי שאני מסיים את שגרת הבוקר שלי אני מגיע לגינה ונמצא שם רוב הזמן. אין יום שאני לא מתעסק בגינה, זה משלים לי את היום." בהזדמנות זו, נאחל חג ט"ו בשבט שמח ופורח לכולם!

גם אנחנו מצטרפים לטרנד האנימה – אבל עם גיבורה אמיתית מהחיים. תכירו את ברוריה שילוני! דיירת בבית ברמת השרון, שבחרה לקחת יוזמה וליצור שינוי קטן עם משמעות ענקית. "קמתי בוקר אחד ואמרתי – אני צריכה משמעות. לא ייתכן שהימים יעברו בלי שארגיש שאני נותנת מעצמי למישהו אחר" – היא מספרת.

מתוך מחשבה על דיירות ודיירים שמתקשים בקריאה או בעלי לקות ראייה, ברוריה יזמה קבוצות אינטימיות שבהן היא והמשתתפים קוראים יחד סיפורים קצרים. הבחירה בסיפורים מקומיים ונוגעים ללב היא לא מקרית: "חשוב לי לבחור סיפורים שאפשר למצוא בהם את עצמך – על אמא, על אבא, סיפורים ישראליים שמייצרים חיבור רגשי ושיח סביבם".

חשוב לברוריה ש"סיפור יוליד סיפור", והיא תמיד מכוונת לרוח קלילה ומרוממת: "יש מספיק עצבות בחוץ בימים אלה. אנחנו צריכים להישאר אופטימיים וחדים, לחשוב ולהרגיש, כמה שיותר דברים חיוביים. שעה אחת של סיפור לגמרי ממלאת את הנפש".

"ריקוד, מוזיקה ותנועה תמיד משמחים ויכולים לפתור את כל הבעיות", משתפת הדיירת בת שבע מנדל מהבית בבת ים, שם היא מעבירה לדיירי הבית שיעורי אירובי לטיני וצ'י קונג. "אני בעלת ניסיון רב שנים בתחומים אלו, ולמדתי בווינגייט אצל המורים הבכירים ביותר."

"אורך כל שיעור אירובי לטיני הוא 50 דקות והוא מציע יתרונות רבים כמו שיפור הסיבולת הלב-ריאתית, חיזוק השרירים והעצמות, ושיפור הגמישות והשיווי משקל. הוא גם מספק אתגר קוגניטיבי דרך זיכרון ותיאום תנועות, מה שעוזר לשמור על חדות מנטלית."

"בנוסף, אני מעבירה פעמיים בשבוע שיעורי צ'י קונג באורך של 45 ל-50 דקות הנעשה בישיבה על כיסאות בליווי מוזיקה סינית עדינה התורמת למוח וחשובה מאוד לתחושות טובות. את צמד המילים "צ'י קונג" ניתן לתרגם כ"אהבה ללא תנאי". המטרה היא להיפתח, להתחבר לאנרגיות של היקום סביב ולמצוא את האיזון."

"אני שמחה לשמוע שאנשים יוצאים מרוצים ומסופקים. אני נהנית לראות את המשתתפים יוצאים רגועים ושלווים."

מאז ומעולם, השירה הייתה חלק בלתי נפרד מהחיים שלי, ואני מודה על הזכות שניתנה לי להוביל את חוג 'מדברים שירה' בבית בבת ים, "משתפת גילה פורת, שמובילה את החוג במקום. "שמי 'גילה' נבחר לי כסמל לשמחה. בילדותי, אני זוכרת איך בדירה הקטנה שלנו היה מדף מעל למיטתי, עמוס בספרי פילוסופיה יוונית ושירה עברית."

"בחוג, אנחנו משתדלים להימנע מוויכוחים פוליטיים, אך אנו לא מתעלמים מהמציאות. אנחנו מחפשים את 'האמת', ובמיוחד את ההומור, האהבה, האופטימיות והתקווה. אחד השירים שהבאתי לחוג היה 'יותר מזה אנחנו לא צריכים', שכתב אבי קורן והלחין שמואל אימברמן, כשהגרסה המפורסמת ביותר בוצעה על ידי שלמה ארצי. השיר הפך להמנון במלחמה הנוכחית והצטרף לשירים כמו 'ירושלים של זהב' ו'לו יהי', שנכתבו בעקבות מלחמות והפכו לנכסי צאן ברזל."

"מישהו פעם תיאר אותי כ'דמות רב-גונית בנוף הצברי-ישראלי'. הרב-גוניות והצורך בהתחדשות היו ותמיד יהיו חלק בלתי נפרד ממני. בכל שלב בחיים, תמיד מחדש אני מוצאת וממציאה את עצמי מחדש."

אני יודע לשיר טוב... ואז דני בא אליי ואמר לי – אולי נשלב את השירה שלך עם שירה בציבור? אמרתי – בבקשה! – כך מתאר שרגא שמואל, דייר במגדלי הים התיכון בבית בסביון, את תחילתה של יוזמה תרבותית מרגשת.

בהובלתו ובשיתוף פעולה עם הדיירים דני וגד, נולד ערב מיוחד שמוקדש למשוררים ומשוררות שהותירו חותם בפסקול הישראלי. פעם בחודש, מתכנסים דיירי הבית באולם הגדול לערב שכולו שירה, מצגת מלווה, פסנתרן חי והרבה נשמה.

"היה לנו את נתן יונתן, נורית הירש, סשה ארגוב, אפי נצר – ועכשיו גם אהוד מנור. אנחנו הולכים לפי הגדולים," מספר שרגא בגאווה. "מציגים את המשורר, מספרים עליו, ואז שרים את שיריו – סולנים, שירה בציבור, והקהל משתתף."

הערבים האלו הפכו במהרה למסורת אהובה: "מאוד מרוצים, מאוד מרוצים," הוא מדגיש. "מי ששר – הם דיירים שיש להם ידע בשירה. הם שואלים מתי יהיה הערב הבא."

מאז ומתמיד הייתי מוקפת בכלבים מכל הסוגים והגדלים. כיום אני מתגוררת עם השריירית בת ה-12 שלי, והחיים בלי כלבים פשוט בלתי אפשריים עבורי. "משתפת הדוג-ווקרית של הבית בסביון, הדיירת דפנה בורי.

"אני תמיד מוכנה לסייע בכל הקשור לכלבים, בין אם זה בטיפול יומיומי או במצבים מיוחדים. לדוגמה, כשדיירת נסעה לחו"ל, שמחתי לארח את כלבתה. כעת, אני מסייעת לזוג בבית למצוא את הכלב המושלם עבורם, לאחר שהצלחנו לשכנע את בן הזוג המהסס. אני מחפשת בעמותות ובכל מקום אפשרי."

"כלבים מייצגים עבורי אהבה טהורה. אני מאמינה בכל ליבי באימוץ כלבים, שכן זו חוויה מעשירה הן לכלבים והן לבעליהם. אני שמחה לראות כיצד הדיירים בבית נהנים מנוכחות הכלבה שלי, ואני מוצאת סיפוק רב בעזרה לדיירים האחרים בטיפול בכלביהם."

יזמתי והקמתי קבוצת סריגה המונה בין עשרים וארבע לעשרים וחמש נשים מסורות. עד כה, הצלחנו להכין ולספק כ-80 כובעי גרב לחיילים, ממש לפני כשבועיים. הקבוצה נפגשת יחד באופן קבוע כדי לסרוג, ואנו שומרות על קשר מתמיד גם דרך קבוצת וואטסאפ שפתחתי במיוחד למיזם הזה. כל אחת מהמשתתפות בוחרת את סגנון הסריגה המועדף עליה - מסרגה אחת או שתי מסרגות - ואנחנו תומכות זו בזו לאורך התהליך. לפעמים אני מוצאת עבודה מוכנה שמונחת ליד דלתי, ולעיתים יש מי שמתקשרת לשאול שאלות או לקבל הנחיות נוספות. זו הסיבה שהחלטתי לפתוח את קבוצת הוואטסאפ, כדי שהתקשורת בינינו תהיה יעילה ונעימה." כך מספרת הדיירת הילדה פרי, המתגוררת בבית בגני תקווה, שהקימה מיזם מרגש של סריגת כובעי צמר לחיילים לקראת החורף.

"בתחום היצירה אני מתעסקת כבר שנים. למדתי אמנות על כל היבטיה, אך היום כבר קשה לי לעבוד עם חומרים כמו זכוכית או חומרים מאתגרים אחרים. במקום זאת, אני מתעדכנת ולומדת טכניקות חדשות דרך הפלטפורמה של פינטרסט, שמספקת לי השראה וגם מאפשרת לי לעסוק בעשייה שהיא גם תרפיה."

"עוד לפני המיזם הנוכחי, הקמתי בבית חוג סריגה שהביא איתו עשייה משמעותית. במסגרתו סרגתי בובות לילדים מעוטף עזה וגם בובות תמנון לפגים בבית החולים בלינסון. אני תמיד הראשונה להתגייס כשמדובר בתרומה ובנתינה. זה ערך שמוביל אותי בכל מה שאני עושה."

תמיד נמשכתי לעולם הציור. במהלך השנים יצרתי כ-60 ציורים שונים, הכוללים סוסים, פרחים, בעלי חיים, חמניות ותפוחים, "משתפת הדיירת הלן משולם, שמובילה את תערוכת הציורים החדשה בבית בכפר סבא.

"אני שואבת השראה מציורים יפים שאני רואה ומנסה לשחזר אותם בדרכי, וגם מציירת רעיונות שצצים לי בראש. כשאני מתחילה, אני קודם חושבת על הרעיון, ואז עובדת עליו בעזרת נייר וצבע. בתערוכה הנוכחית אני מציגה יצירות שמשקפות את ההרמוניה שאני כל כך אוהבת – תפוחים, פרחים, נופים, ועוד. אני מרגישה שהציורים שלי מצליחים להעביר חלקים מהיופי הפנימי שלי; זה כאילו היופי הזה מוקרן דרך היצירות שלי."

"מעבר לציורים, אני עוסקת גם ברקמה ובכתיבת סיפורים ברמה גבוהה מאוד, שאף מתפרסמים במגזין הבית. אני נהנית לשמוע את התגובות החמות של הדיירים, שאומרים לי 'כל הכבוד', ומודים לי על כך שהבאתי והצגתי להם את הציורים שלי. זה משמח לשמוע אותם מתפעלים ואומרים 'איזה יופי!' אני מקבלת הרבה מחמאות גם על הציורים וגם על הסיפורים שלי, וזה ממלא אותי גאווה. התחושה היא שכל יום אני מתגלה מחדש."

מזה שנים רבות, שדיירת הבית ברמת השרון, זיווה אוריאן, יוזמת ומפיקה מדי ערב שבת את האירוע המרכזי והמוביל בבית – טקס קבלת השבת. "היא משקיעה מחשבה ותכנון מדוקדק בכל היבט של הערבים הללו, ומתחילה את ההכנות חודשים מראש. אחריותה משתרעת על פני כל ההיבטים: מאיתור וגיוס דרשנים לפרשת השבוע, דרך בחירת ומינוי המוזיקאים והזמרים, הדרכת המעורבים לגבי תפקידיהם בתוכנית, ועד לפיקוח על ההוצאה לפועל של כל אחד מאירועי קבלת השבת." מספרת חברתה לבית, הדיירת רחלה ויינשטוק.

"לאורך השבוע כולו, הדיירים ממתינים בציפייה דרוכה לאירוע המיוחד. כאשר מגיע ליל שבת, כל הדיירים מתאספים באולם המרכזי, לבושים במיטב מחלצותיהם. בקדמת האולם יושבים חתני וכלות יום הולדת – מלווים בבני משפחותיהם. לצדם מתיישבים כל המעורבים בתוכנית הערב. סדר האירוע כולל מגוון פעילויות: הדלקת נרות שבת, ברכת הקידוש על הנרות והיין, סקירה מותאמת של פרשת השבוע, קריאת יצירה ספרותית הולמת לעונה, "חלון לארץ ישראל" – תיאור של מקום מרהיב בארץ, ולבסוף – שירה משותפת נרחבת."

"הקהל משתתף בהתלהבות, כשעוצמת התגובה משתנה בהתאם לשיר. הרפרטואר המוזיקלי מתחיל בזמירות שבת ועובר לשירי ארץ ישראל מתקופות שונות. לפעמים ההתרגשות מגיעה לשיאים כאלה, שחלק מהנוכחים, במיוחד הנשים, קמים ומתחילים לרקוד במעברים הצפופים המפרידים בין הבמה לכיסאות ובשולי האולם. אני חושבת שכל "בית" ראוי שתהיה לו מן "זווה" שכזאת! אנחנו ברי מזל." מסכמת רחלה.

נתקלתם בבעיה במחשב? הטלפון מקרטע?

בשביל זה חיים פלדמן מהבית בגני תקווה כאן!

"מאז ומתמיד הייתה לי תשוקה למחשבים. לאורך כל חיי עסקתי בתחום זה, וזה עדיין מביא לי סיפוק אדיר. כיום, אני משלב את אהבתי למחשבים עם הרצון לתרום לקהילה במגדלי הים התיכון. אני זמין עבור הדיירים בכל עת, ומוכן לסייע להם עם כל בעיה טכנית במחשבים ובטלפונים. אני נהנה מאוד לעזור לאנשים, ולדעת שתרמתי לפתרון בעיה עבורם."

"בנוסף, אני פעיל בתחום ההפקות בבית. אני מפיק ויוצר סרטים ואת הפאב עבור הדיירים, ונהנה ליצור חוויות מהנות ומגבשות עבור הקהילה. תפקידים אלו מאפשרים לי לשלב את הכישורים והתחומי עניין שלי עם הרצון לתרום לחיי הקהילה במגדלי הים התיכון. אני מרגיש סיפוק עצום מכך שאני יכול לעשות שינוי חיובי עבור הסובבים אותי, ולתרום ליצירת אווירה נעימה ותומכת בבית."

לדעתי, זו תרפיה, "מספרת חנה בן אליעזר קרטיס, דיירת ואמנית קולאז', שהובילה יחד עם הדיירת אתייה בכר – שתיהן מהבית בגני תקווה – סדנת קולאז' מרגשת לשורדי נובה. "לקחנו את כל הידע שלנו והבאנו אותו לשם. הסברנו מה אנחנו עושים ומה המשמעות של התהליך הזה שנקרא קולאז'. המשתתפים ישבו, גזרו, הדביקו, ונשאבנו יחד לעולם אחר. ברגעים האלה יוצאים מהמסגרת הרגילה, המחשבות מתרכזות רק בבחירת הצורה המתאימה, בהחלטה מה להדביק ואיפה – בלי לחשוב על שום דבר אחר. זה תהליך של איסוף חלקים ושברים, ובנייה של שלם חדש. אני מאמינה שהענקנו למשתתפים רגעים של בריחה מהמציאות הכואבת שסביבם," מספרת אתייה.

"היצירה אינה נוצרת יש מאין, אלא מתוך איסוף שברים לכדי שלם חדש. המטרה שלנו הייתה להעניק לשורדים הזדמנות נוספת להתבטא וליצור – מבלי להידרש ישירות למה שחוו. זו מתנה של כמה שעות של שקט ושלווה," מסכמת חנה.

אני מתעד בוידאו מופעים, קונצרטים ואירועים כאן בבית. צילמתי את כל האורחים שהגיעו לפה – כולם נהנים לראות את עצמם. אני מצלם את המופיעים, כמו את אשתי שמשתתפת במקהלת הבית וגם את הקהל. אבל האמת, הצילום הוא רק ההתחלה – העריכה, שם הקסם באמת קורה. אני עובד עם Pinnacle 22 ויוצר זיכרונות מרגשים לכולם. "מספר הצלם, הדייר יגאל."

בבית בגני תקווה, כל אירוע, חגיגה או מופע מונצח בעין מקצועית – בזכות דיירים שבשבילם הצילום הוא תשוקה אמיתית לדרך חיים. יגאל ברגמן, יוסי אובסטפלד וניסים מנדיל, שלושה צלמים מוכשרים שמובילים בהנצחה ובתיעוד את חיי הבית.

"אני אחראי על הפקת ספר הטלפונים של הבית. התהליך מתחיל מאיסוף פרטי הדיירים, והבית מממן, מדפיס ומפיץ את הספר הזה פעם בשנה. כך כל דייר מקבל ספר שמרכז את שמות הדיירים, מספרי הדירות והטלפונים שלהם. מעבר לזה, אני עוסק בצילום כתחביב. יש לי מצלמת ניקון עם עדשה איכותית ופלאש, ואני מצלם לפי תחושתי – בעיקר אירועים, חגיגות או הופעות שמתקיימות בבית." מוסיף יוסי.

"מיוזמתי התחלתי לצלם פורטרטים של הדיירים כאן. אני טוב במיוחד בצילומי פורטרטים, וזה הפך לדרך מצוינת להתקרב לאנשים. מעבר לצילום, אני גם מפתח את התמונות ונותן אותן במתנה לדיירים. עבור אנשים מבוגרים, זו מזכרת משמעותית לדורות הבאים – לנכדים ולבנים. עד כה חילקתי כ-14,000 תמונות!"

כדי לעזור לי להמשיך, הבית הקצה לי תקציב שנתי וגם רכש מצלמה. אני משתתף ומתעד את כל האירועים והטיולים של הבית, ותמיד יושב במיקום טוב מול הבמה. אני מצלם את האמנים, את הקהל, ושולח להם תמונות שהם משתפים ברשתות החברתיות. עבור הדיירים, זה מביא הרבה שמחה ואנרגיות חיוביות, כי הם אוהבים לראות את עצמם בתמונות. "מסכם ניסים."

להוביל את החוג הזה נותן לי תחושת סיפוק גדולה, לדעת שאני עדיין פעיל ויוזם משהו שמעניין אנשים בתחום כל כך מתקדם וטכנולוגי, "מספר יונתן מאור, דייר מהבית בנורדיה, שמוביל את תחום הדפסות התלת מימד בבית. "ביקשתי לאחרונה מהמשתתפים בחוג שלהם נכדים לבקש מהם לצייר את בית החלומות שלהם, ואז נוכל להדפיס את הבתים האלו במדפסת תלת מימד."

"הנהלת הבית מאוד תומכת בי וביזמות שלי בתחום הדפסות התלת מימד. הם אפילו רכשו מדפסת נוספת כדי לעמוד בביקוש הרב, ואני מלמד את המשתתפים בכלי שלי. תוך כדי הלימוד אני ממשיך ללמוד בעצמי – זה עולם שמתפתח כל הזמן, ומביא איתו אתגרים חדשים. זה מרגש לכולנו להיות חלק מהחוויה הטכנולוגית הזו."

"מהתהליך יוצאים מוצרים מרתקים כמו עציצים מעוצבים, מחזיקי טלפון, ואפילו פירמידות בלתי אפשריות. כשמישהו מקבל את התוצר הסופי, זה לא רק משמח אותו, אלא גם בני משפחתו, לעיתים אפילו את ניניו. התגובות תמיד מלוות בתחושת סיפוק ודרישה לעוד – זה כמעט אף פעם לא נגמר ביצירה אחת!"

חג השבועות שיחול השבוע, ידוע גם כחג מתן תורה. בבית בסביון, הדייר יונתן שטרסברג מעביר סדנת תנ"ך קצת אחרת: הוא בוחר ביטויים מרכזיים ומוביל דיון פתוח תוך שיתוף פרשנותו האישית. גישתו הייחודית, המשלבת ידע נרחב עם ראייה חילונית ומבט רענן, מושכת אליו קהל נאמן בכל יום שני.

כשביקשנו את פרשנותו על מגילת רות הנקראת בחג שבועות, יונתן סיפר כי מקור השם 'רות' מגיע מהמילה רעות, כיוון שהייתה חברה של נעמי והקשר ביניהן היה קרוב מאשר של כלה וחמות רגילות. נעמי, נקראת בשמה כיוון שהייתה נעימה ובוועז היה איש חזק ואמיץ ושמו נבע מצירוף המילים בוא עוז. הוא גם הרחיב על הערכים השונים העולים מהסיפור כמו סובלנות, עזרה לזולת ועל הנושא של הטרדה ומניעתה.

התשוקה של יונתן ללימוד וחיבור עמוק אל הטקסט ניכרים בכל רגע. דיירי הבית מתפעלים מהידע הרב ומהגישה המקורית, והקהל הולך וגדל מפגישה לפגישה. סדנאות אלו הן הזדמנות נפלאה לחוות את התנ"ך מזווית חדשה, מרתקת ומעוררת מחשבה.

יענקלה ניר

הבית בצומת סביון

כבר הרבה שנים לא התראינו, מאז שעזבנו את קיבוץ דפנה, אבל הרצון שלנו להיפגש תמיד בער, וידעתי שאני חייב להניע את המפגש", כך מספר יענקלה ניר, דייר הבית בסביון במגדלי הים התיכון, שהוביל מפגש מרגש של בני כיתתו מהקיבוץ בבית.

"כולם הגיעו מכל קצוות הארץ, ורקמנו יחד יום מלא בתוכן ובזיכרונות: הייתה הרצאה מיוחדת, שתינו קפה, ואפילו הקרנו סרטון ישן על דפנה – סרט שבו אנחנו מופיעים בגיל 7, 8 ו-10, יחד עם ההורים שלנו. זו הייתה חוויה מדהימה לראות את עצמנו כילדים, מלאי חיים וחלומות. אחר כך נהנינו מהרצאה מרתקת, על שלוש נשים איקוניות בזמר הישראלי – לאה גולדברג, זלדה ותרצה אתר – שמצאנו בהן השתקפות של רוח התקופה בה גדלנו".

יענקלה לא מסתפק במפגש הכיתה, ויוזם גם פעילויות נוספות לטובת הדיירים בבית. "בשאר הזמן שלי, אני מתנדב עם הרכב שלי. כמו נהג פרטי, אני מסיע את הדיירים, ולוקח אותם לאן שצריך – סידורים, ביקורים, או כל מקום שמסייע להם בחיי היום-יום".

תגובה

שיתוף

לייק

אני מייצר בעיקר נופי ים, לצד ציורי הרים וטבע דומם", כך מספר הדייר יעקב בן עזרא הכוכב של שיעורי האמנות בבית בירושלים שהוביל ופתח לאחרונה תערוכה שנייה ומרגשת המציגה את הציורים הרבים שצייר במהלך מגוריו בבית.

סגנון ציוריו בחלקו ריאליסטי ובחלקו נאיבי, כמעט אילוסטרטיבי. בשנים האחרונות יעקב מצייר בעיקר נופים וטבע דומם, ואף מעז "להתפרע" בצבעים עזים יותר ולהשתמש בצבעים עזים וחזקים, "התחלתי מציור בעיפרון והיום אני פורח ומוביל את שיעורי האמנות בבית ומשתמש בסגנונות שונים כמו שמן ואקריליק, לצד פנדה וצבעי מים."

"גיליתי את עצמי מחדש בבית, חוויתי חיים שלמים וזה מתבטא בציורים שלי שמוצגים בתערוכה. מאז כניסתי לבית הציור נותן לי שמחת חיים, ממלא את זמני ושובר את השגרה. למי שרק מתחילים לצייר אני ממליץ – תתחילו מעיפרון, תנו ליד להתאמן ולהתרגל ומשם תעופו עם הדמיון."

השתייכתי לגדוד 52, שהיה חלק מחטיבה 14. היינו אחראים על קו תעלת סואץ, כאשר אני הוצבתי באזור הדרומי של הגזרה. זו הייתה משימה מאתגרת ומסוכנת, שדרשה מאיתנו ערנות מתמדת ונכונות לפעולה מיידית. כך מספר הדייר יקי מואב מהבית בבת ים שלחם במלחמת יום כיפור. "ברגע שפרצה המלחמה, הוזנקנו במהירות לעמדות הקרב שלנו. המציאות הקשה של הלחימה הכתה בנו במלוא עוצמתה תוך זמן קצר ביותר. בתוך שלוש שעות בלבד, איבדנו כשליש מהפלוגה שלנו. מתוך הקבוצה המקורית, רק שמונה לוחמים נותרו על רגליהם, כאשר ארבעה מהם סבלו מהלם קרב חמור. אני הייתי בין הנפגעים, ספגתי פציעה ברגל בנוסף לטראומה הנפשית. למרות הפגיעה, ניסיתי לחזור לטנק שלי ולהמשיך להילחם, אך התמוטטתי. מה שנראה תחילה כפציעה קלה, התגלה בהמשך כפגיעה משמעותית יותר שהשפיעה על ראשי ורגלי."

"כיום, אני ממשיך לשאת את סיפורי המלחמה ולחלוק את החוויות שלי עם הציבור הרחב. אני מעביר הרצאות במגוון נושאים, משתתף בפודקאסטים ותוכניות טלוויזיה. לקראת יום הכיפורים, אני מבקש לשלוח את איחוליי לכולם. מי ייתן שיהיה לכם צום משמעותי וקל ככל האפשר, וגמר חתימה טובה."

"בתמונה - אנחנו, ותיקי גדוד 52 ממלחמת יום הכיפורים, ממשיכים לשמור על קשר עם לוחמי הגדוד. במסגרת זו אנו מבקרים כל פצוע וכל משפחה שכולה. באנו לנחם את משפחת נעים שביתה אגם (הפרמדיקית) נפלה בקרב ובהזדמנות זו חיזקנו את ידי שר הבטחון."

אם אי פעם תיתקעו על אי בודד ותמצאו מטוס נטוש, אולי בזכות סדנת הרדיו של יוסי תמצאו את התדר, ואת הדרך הביתה.

יוסי אוברספלד, אחד מדיירי הבית בגני תקווה, פתח את עולם הרדיו בפני חבריו לבית. ההרצאה של יוסי הייתה יותר מסתם דיבורים על גלים ותדרים - זו הייתה חוויה שכללה סיפורים מרתקים, הדגמות מעשיות ואף כמה טריקים של רדיו שהפתיעו את כולם.

מהפלאפון שבכיס ועד לרשתות שידור עולמיות, יוסי חשף בפנינו את העולם המרתק של השידור הרדיופוני. הוא לא רק הראה איך הכל עובד, אלא גם נתן לדיירים לגעת ולחוות בעצמם את הקסם הטמון בתחום.

ואיך מוצאים את הדרך הביתה? לפי המספר בזנב המטוס כמובן...

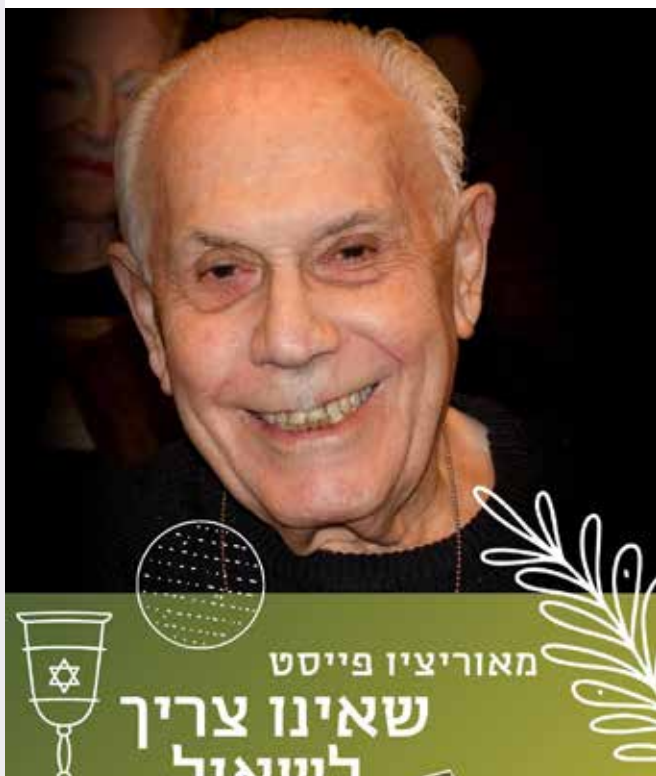
מאוריציז פייסט

הבית בגני תקווה

מאוריציז פייסט, דייר בבית בגני תקווה, יודע לזהות בדיוק מה צריך לעשות – גם מבלי שתשאל. רופא שיניים עם ניסיון של 50 שנה, שהחל את דרכו בבואנוס איירס, המשיך בבית החולים סורוקה בבאר שבע, ובמקביל ניהל מרפאה פרטית במשך שנים. הוא התמודד עם מקרים מורכבים, עם מטופלים שפחדו, עם החלטות רפואיות עדינות – ותמיד ידע מתי להרגיע, מתי לטפל, ומתי פשוט להיות שם. "עשיתי הרבה טיפולים בהרדמה כללית, עם מרדים צמוד – כי פחד מרופא שיניים זה דבר אמיתי".

לא ניסיתי לשכנע, פשוט דאגתי שזה יקרה בצורה הכי בטוחה ונכונה להם. מאוריציז התמקד בעיקר בצד הרפואי והכירורגי של רפואת השיניים, עם אהבה גדולה לעבודה בידיים, לאסתטיקה, ולרגע שבו המטופל קם עם חיוך. "זה מקצוע מגוון – אתה רואה דברים מוזרים, פוגש סיפורים, פותר בעיות. וכל הזמן אתה לומד – על אנשים, וגם על עצמך". היום מאוריציז ממשיך לרפא – לא עם מכשירים, אלא עם חיוך. בשנים האחרונות הוא עוסק בליצנות רפואית, כי לשמח אחרים זו שליחות מבחינתו. בפורים האחרון אפילו השתתף בתחרות התחפושות הגדולה בבית – וקטף את המקום השני,

תגובה

שיתוף

לייק

הדיירת לאה אקסר גילתה אהבה חדשה – כתיבת ספרי שירה. מאז כניסתה לבית בבתי ים כתבה כבר שבעה ספרים. לכבוד שבוע הספר היא אירחה את דיירי הבית למפגש בו סיפרה על ספרה החדש 'עוללות' שיצא לפני כחודש, הקריאה משיריה ויצרה שיח ספרותי ברוח הדברים. "האירוע היווה הזדמנות נפלאה עבורי להציג את עצמי בפני דיירים חדשים וותיקים כאחד, כאלה שעדיין לא זכינו להכיר לעומק. לאחר שסיפרתי קצת על עצמי, עברתי להקריא מספר שירים מתוך ספרי. הדיירים שהשתתפו באירוע התרשמו מאוד מהקריאה ואף ציינו שנהנו ממנה."

"הספר הזה הוא כמו יומן שירים, כתבתי אותו לאורך תקופה ארוכה. לכל שיר צירפתי את התאריך בו נכתב, ולפעמים הוספתי גם משפט או שניים שמסבירים מה גרם לי לכתוב אותו. בחרתי בשם 'עוללות' בהשראת המנהג היהודי להשאיר את אשכולות הענבים הקטנים והאחרונים לנוקקים. לא חשבתי שאגיע לגיל 99, אבל נותרו לי עוד כמה דברים שרציתי לכתוב, כמה קצוות פתוחים שאספתי לאורך השנים, שהם העוללות שלי."

"ספרים הם האהבה הגדולה שלי, כולל אלו שכתבתי בעצמי. הרגע שבו ספר יוצא לאור הוא כמו לידה מחדש עבורי. זו חוויה מרגשת ומרוממת רוח. אני גם מוצאת הנאה עצומה בקריאה חוזרת בהם, ופעמים רבות היא מעניקה לי זווית ראייה חדשה ומחיה זיכרונות נשכחים."

כשחברה בסין הכירה לי את המה ג'ונג לראשונה שאלתי אותה 'איך אוכלים את זה? במזלג או בצ'ופסטיק?' אחריי המשחק הראשון, הכרתי משחק אינטליגנטי שמלמד אסטרטגיה ומחדד את תאי המוח ואת הזיכרון והתאהבתי. "מספרת הדיירת לאה קרולי מהבית בכפר סבא. לאה למדה לאורך השנים שיטות משחק שונות: "יש שיטה יפנית שלמדתי במהלך מגוריי ביפן, ושיטה אמריקאית שהכרתי לאחר שעברנו לארה"ב. כיום אני מלמדת בבית את השיטה האמריקאית המקובלת גם באירופה ובדרום אפריקה." את משחק המה ג'ונג הכניסה לאה לבית בזמן הקורונה, והתחילה עם קבוצה קטנה של דיירות. כיום פועלות בבית שלוש קבוצות – שתיים לדוברי עברית ואחת לדוברי אנגלית.

המשחק מתנהל עם 152 אבנים שעליהן מופיעים מספרים, רוחות השמים, פרחים וג'וקרים. המטרה היא להכריז ראשונים "מה ג'ונג", תוך מניעת ניצחון היריבים. במהלך המשחק, השחקנים יכולים להעריך על אילו צירופים עובדים יריביהם.

"אני משחקת מה ג'ונג כל שבוע ומחכה בציפייה ליום המשחק, "מספרת הדיירת תקווה קרגר. "זה משחק שמפעיל חשיבה, זיכרון ולוגיסטיקה. אני צריכה לחשוב איזה אבנים היריבות אוספות, ולא לתת להן יתרון."

על מועדון הטרומ בכורה בבית בנורדיה שמעתם?

הדייר לארי אדר מוביל יוזמה מיוחדת – מועדון סרטים בלעדי לבית בנורדיה!

כל מפגש כולל הרצאה מרתקת מפי מרצים מובילים בתחום הקולנוע, ולאחריה הקרנה בלעדית של סרט חדש לפני עלייתו לאקרנים בארץ. הסרטים המוקרנים במועדון מגוונים ומגיעים מכל רחבי העולם. בין היתר, הוצגו כבר סרטים צרפתיים, דרום אמריקאים וספרדים. לארי מקפיד לבחור סרטים עם עומק ומסר, כאלו שהצופים יוכלו להתחבר אליהם ולהזדהות איתם. "הסרטים שאנחנו מקרינים הם באמת טובים ואיכותיים".

עם הגעתו לבית, חיפש דרך לתרום ולהתנדב, "רציתי להוסיף למגוון הפעילויות בבית פעילות שתעשיר את הפן התרבותי".

הוא מרגיש שהמועדון תורם ומוסיף עניין לחיים בבית. "הדיירים מתרגשים ונהנים מהחוויה, ואני מקבל המון תשבוחות. כמות הקהל גדלה בכל ערב כזה, וזה פשוט תענוג לראות את האנשים נהנים".

חודש יוני ידוע גם כחודש הגאווה. בבית בכפר סבא, לקחה הדיירת לובה זוק יוזמה מיוחדת והעבירה הרצאה מרתקת בנושא זהות המגדר ומגוון המגדרים, בדגש על טרנסג'נדרים – אנשים אשר זהותם המגדרית שונה מהמין בו נולדו. בהרצאה, הסבירה לובה את ההבדלים בין הנטיות המיניות השונות, תוך שימוש במחקרים ובמאמרים רלוונטיים. היא התמקדה בטרנסג'נדריות, הסבירה את הסיבות והגורמים לתופעה, ותיארה את תהליכי הטיפול השונים. "היה לי חשוב להדגיש שמדובר בתופעה נפוצה יחסית, ושהיא אינה קשורה להפרעה נפשית. טרנסג'נדרים הם אנשים לכל דבר ועניין, והם ראויים לכבוד ותמיכה מהסביבה, בדיוק כמו כל אחד אחר."

לובה, מרצה בעברה, פיתחה עניין בנושא הזהות המגדרית לאחר שסטודנטית שלה לשעבר כתבה מחקר בנושא. היא זיהתה את העניין הרב שעורר הנושא בקרב הסטודנטים אז, וגם היום, במהלך דיון שהתעורר עם דיירי הבית. "הבנתי שיש צורך גדול בהעלאת המודעות לנושא ולכן החלטתי לקיים את ההרצאה. רציתי לקדם קבלה והכללה של השונה בכלל, ושל טרנסג'נדרים בפרט."

ההרצאה זכתה להצלחה רבה. "העברתי אותה גם בבית ברמת השרון, ובשני המקרים התקבלה בהרבה התלהבות. לאחר ההרצאות, אנשים רבים ניגשו אליי ושאלו שאלות רבות, מה שמעיד על ההתעניינות הרבה ועל הצורך שלהם לדעת יותר. בנוסף, שוחחו איתי באופן אישי אנשים אשר סיפרו לי על טרנסג'נדרים בקרב בני משפחתם, והודו לי על כך שפתחתי את הנושא והארתי עליו זרקור."

בבית בבת ים, הדיירת ליאוני בראל, פסלת ואמנית במקצועה, מעבירה סדנת בניית פנים בעלת 3 מפגשים של יצירה, אומנות ושלווה נפשית. לסדנא מגיעים דיירים שונים - כאלה שלא נגעו בחימר אף פעם ואלה שעוסקים באומנות כדרך קבע.

"בעברי, היה לי סטודיו ולימדתי פיסול. בשנים האחרונות לא יצא לי ללמד אז אני שמחה לחזור לזה. אני נהנית להדריך ועוד יותר נהנית לראות את התוצאות המדהימות של התלמידים שלי! אני מאושרת מכך שהם מגלים את עצמם ואת היכולות שהם לא ידעו שיש להם".

אין ספק שהרווח הוא כפול, ליאוני מאושרת שחזרה ללמד כמו בצעירותה, והדיירים נפעמים לגלות למה הם מסוגלים!

בדיבייט הילדים לומדים איך לדבר ולהביא נושא בעל משמעות וזה עניין של תחרות. בתחרות אין מריבה. יש שופטים והם קובעים", טוענת הדיירת ליאורה אבני מהבית בכפר סבא.

ליאורה, במאית ומפיקה, הציגה לדיירי הבית את סרטה הדוקומנטרי 'אומנות הוויכוח' בליווי הרצאה על הפקת הסרט אשר חושף עולם מרתק של תלמידים הלומדים את רזי השכנוע והדיון המכובד. הסרט מספר על המורה בנצי בצלאל המלמד נוער את אומנות הדיבייט. התלמידים בונים לעצמם אסטרטגיות, מכינים דעה על נושא לתחרות על מה שקורה סביבם ומתחרים עם תלמידים מבתי ספר אחרים.

"חשוב לי להעלות את המודעות לתחום הדיבייט ולהביא אותו לכמה שיותר בתי ספר בארץ", מדגישה ליאורה. "בניגוד למדינות רבות אחרות, בישראל תחום זה אינו זוכה להכרה פורמלית במסגרת מערכת החינוך, וחבל שכך. אני מאמינה שרכישת מיומנויות ויכוח נכונות תורמת רבות להתפתחותם האישית והאינטלקטואלית של התלמידים, ומכינה אותם בצורה מיטבית לחיים הבוגרים".

"הסרטים שלי בדרך כלל מלאים בהמון רגש. אם לא הייתה לי את כל היצירות הזאת, לא הייתי מגיעה לגיל הזה לדעתי. בשבילי זה תרפיה. זה מעסיק אותי, חשוב לי ואנשים מאוד נהנים מזה.

ליאורה לאופרט הבית בירושלים

ירושלים, עיר הקודש, עיר הזהב, עיר של היסטוריה ותרבות עשירה, מהווה השראה לאמנים רבים לאורך הדורות. היום, ביום ירושלים, אנו מציינים 57 שנים מאז שחרור ירושלים, בתערוכת ציורים צבעוניים וחיוניים של הדיירת ליאורה לאופרט מהבית בירושלים. "הגעתי לירושלים עבור לימודי תואר ראשון ושני בחינוך באוניברסיטה העברית והתאהבתי בעיר המיוחדת הזו. נמשכתי לקדושה וליופי של העיר. היותה של העיר המוקד והמרכז של העם היהודי התחבר לי ללימודי החינוך ויצר משמעות עמוקה יותר למה שלמדתי". הבית בירושלים הוא בית לאומנים, וכיום ליאורה מובילה תערוכה מיוחדת המספרת את סיפור חייה, ומעניקה הצצה ייחודית לזיכרונותיה, רגשותיה וחוויותיה.

"אני מציירת אנשים, מקומות, רגעים מיוחדים - כל מה שהשאיר חותם בליבי. לא פעם ישנם אירועים עכשוויים שמתחברים אצלי לזיכרונות קיימים מהעבר, מהילדות או מהזמן ביניהם". היא אף מציינת את הציור "בין קרית ענבים למעלה החמישה" שציירה בהשארת טיול רגלי שעשתה עם חברה בירושלים, "זו הייתה חוויה עוצמתית ורואים את העוצמה של החוויה בתוך הציור".

הציורים של ליאורה מאופיינים בצבעוניות עזה ובשמחת חיים. "אני נהנית לברוא וליצור משהו חדש בעולם. אני כל פעם מוקסמת מחדש מהיכולת להעביר את הרגשות והתחושות שלי אל הדף ולתת לעצם הפשוט והדו-ממדי, עולם חדש מלא משמעות. כל מי שרואה את הציורים שלי מרגיש את האופטימיות ואת שמחת החיים היוצאת מתוך הדף".

תגובה

שיתוף

לייק

בבית בבת ים, הדייר מוני קונפורטי העביר סדנת בישול מיוחדת.

מוני, בשיתוף פעולה עם דיירי הבית, הכין לביבות בומורלוס נהדרות - לביבות מטוגנות, ללא גלוטן, אשר יכולות להיות מוגשות מלוחות עם גבינה בולגרית או מתוקות עם ריבה וסוכר, ולא משנה איך תאכלו אותן - הן תמיד טעימות להפליא!

הסדנה לא הסתכמה רק בבישול - מוני שילב סיפורים מרתקים מבית אבא, שהוסיפו טעם נוסף לחוויה. הדיירים נהנו ממוזיקה נעימה, מאווירה נהדרת ומארוחה טעימה במיוחד.

"האווירה הייתה מקסימה", סיכם מוני, "אני נהניתי מזה שכולם נהנו מהאוכל ואמרו שהיה להם טעים!".

מיכה אנקורי, פסיכולוג קליני, מטפל, מדריך, וחוקר מיסטיקה יהודית בראי הפסיכולוגיה. מחברם של 5 ספרים, מייסד ושותף בניהול בית הספר לפסיכותרפיה במכללת רופין וממקימי בית הספר הדמוקרטי בחדרה. אנקורי, דייר הבית בנורדיה, העביר בבית הרצאה סוחפת על אהבות והאבות המייסדים של עמק חפר.

"היה לי תחביב להקליט את הסיפורים של ותיקי עמק חפר, האבות המייסדים. הקלטתי כ-120 אנשים, בעיקר מהדור הראשון והשני,"

"עד היום העברתי לפחות עשרים הרצאות, אם לא יותר, וגם כמה ערבים מיוחדים. הכול מבוסס על חומרים מקוריים או ראיונות שעשיתי. הערב הקודם, למשל, היה על הרופא האגדי הראשון של עמק חפר, ד"ר שיבר, שהפך להיות שיבא והקים את בית החולים תל השומר. הערבים תמיד מאוד מעניינים. אני נהנה להעביר את ההרצאות, וגם הדיירים נהנים לשמוע."

מרים שטיין-גרוסמן

הבית בבת ים

מרים שטיין-גרוסמן מהבית בבת-ים, מתרגמת ומתורגמנית, היא שחקנית ביליארד מוכשרת כבר כתשע שנים, וכמו שהיא מספרת, היא מאוד אוהבת לשחק, וקוראת לעצמה "משחקת אדוקה". את המשחק היא למדה כאן תוך כדי משחק.

מרים לא מחכה לשיעורים כדי לשחק, היא משחקת כמה שיותר, ולפעמים אפילו שלוש שעות. גם במהלך כתיבת הפוסט היא קיבלה טלפון מדיירת אחרת שקבעה איתה לשחק אחר הצהריים...

כשנקלטו מפוני הדרום בבית בבת-ים, ביניהם משפחות הכוללות צעירים רבים, הם מיד נמשכו לשולחן הביליארד והחלו לשחק. מרים שמה לב שיש כאלה שמשחקים מצוין, אבל חלקם מתקשים לשחק נכון או לא יודעים לשחק כלל. ומה עושה שחקנית "מדופלמת" כמו מרים במצב כזה?

"כשאני רואה כאלה שלא מצליחים לשחק, אני מצטרפת אליו/אליה/אליהם ומראה להם מה ואיך לשפר. הראשון היה צעיר בערך בגיל של נכדי, שהשתפר מאוד והייתה לי הרגשה שהמשפחה מרגישה כאן יותר בבית בזכות הסיפוק שלו מהמשחקים.

לימדתי גם ילדה קטנה, בערך בת שמונה. אחרי שהסברתי לה את המשחק והדגמתי איך משחקים, הצלחנו יחד להכניס כדורים, ולאט לאט היא הצליחה להכניס את כולם. כאשר נפגשנו למחרת, היא אמרה לי, קורנת מאושר, בדיוק ניצחתי! הרגשתי, איך לא, 'גאוות מלמדת'. הקשר עם הדור הצעיר מרגש אותי תמיד ואני שמחה שהצלחתי, ולו במעט, להסיח את דעתם של הצעירים המפונים בתקופה קשה זו".

אחד המפונים המבוגרים "איים" עליי, שהוא רוצה שרק אני אלמד אותו, אבל משום מה לא חזר אליי. בהזדמנות, כשעלינו ביחד במעלית, שאלתי אותו ותשובתו הייתה, "השחמט ניצח". אמנם "הפסדתי" תלמיד, אבל אני גאה על כך שהבית מאפשר לכל "אורחינו" למלא את שעות הפנאי בשלל פעילויות

תגובה

שיתוף

לייק

"כאוצרת אומנות בעבר, כיום אני רואה את עצמי כאוצרת של סיפורים כאן בבית. ככה בדיוק אני מתייחסת לזה, כמו אוצרות של סיפורים." אומרת הדיירת נעה טל, שיזמה ומובילה מפגשי שיח ספרותי בבית בגני תקווה. "יש לנו קבוצה של מעל 45 משתתפים, שמתפצלת לשתי קבוצות בחודש. אחת הקבוצות מתמידה כבר ארבע שנים, וזה כי הם יודעים שאני תמיד מביאה משהו חדש, שאני מובילה כל מפגש לכיוון אחר."

"אני בוחרת שלושה-ארבעה סיפורים לפי נושא מרכזי, ושבועיים מראש שולחת לכולם את החומרים במייל ובדפוס. אחרי שקוראים את הסיפורים, אני פותחת את הדיון ומוסיפה הקשר נוסף – זה יכול להיות פילוסוף מסוים או אפילו סרטון יוטיוב שקשור לנושא. כולם מגיעים מוכנים, כי אף אחד לא רוצה להישאר מחוץ לדיון. אני מקפידה על שיחה אינטלקטואלית, מגוונת, וכוללת גם הסברים על מושגים ספרותיים בסיסיים."

"הרעיון נולד עוד כשהגעתי לדיור המוגן – הצהרתי שאני רוצה להוביל משהו כזה. ההשראה באה מאמא שלי, שהנחתה מפגשים דומים. מאז ומתמיד היה בי הרצון לתרום לקהילה וליצור משהו שישפיע גם עליי. אני כותבת שירים והוצאתי שני ספרים – ספר שירים וספר שירים וסיפורים. בשנים האחרונות נכנסתי לעומק הספרות והכתיבה, ומעבר לכך גם השתתפתי בבית בקורס לכתיבת תולדות חיים. כל זה עוזר לי לשמור על חיוניות ולהרגיש שאני נותנת ומקבלת במקביל."

דע מה אתה עושה, כדי שתוכל לעשות מה שאתה רוצה" זה המוטו של נעמי דורון, הדיירת וכהנת הפלדנקרייס בבית בסביון.

"באמצעות תנועות עדינות ומודעות, אנו מגלים מחדש את האופן שבו אנו נעים, תופסים את העולם ומגיבים אליו. בניגוד לאימונים קלאסיים, פלדנקרייס אינו מתמקד ב"עשיית" תרגילים, אלא בהקשבה פנימה ובהבנה עמוקה יותר של תחושות הגוף. אנו חוקרים את שווחי התנועה שלנו, לומדים לשחרר מתחים מיותרים ומגלים דרכים חדשות ויעילות יותר לנוע. התרגילים מתבצעים בישיבה, בעמידה, בשכיבה ובכל צורה אפשרית אחרת, תוך התמקדות באזורים שונים בגוף. כל תנועה קטנה נבחנת ומכוונת בקפידה, תוך שימת לב לנשימה ולדפוסי התנועה הטבעיים. היתרונות של פלדנקרייס רבים ומגוונים: הוא משפר את היציבה, הגמישות, הכוח והקואורדינציה. הוא מסייע בהפחתת כאבים, חרדות ומתחים, ומביא לשיפור משמעותי בתחושת הרווחה הכללית."

"אני נהנית להביא לדיירי הבית אימון שונה ומיוחד המאפשר למתעמלים לחוות את גופם בצורה חדשה ומרגשת. הפלדנקרייס הוא מסע של גילוי עצמי, התפתחות אישית ושיפור משמעותי באיכות החיים. ההבנה העמוקה יותר של הגוף מובילה גם להבנה טובה יותר של עצמנו. אנו לומדים לזהות דפוסי התנהגות ותגובות רגשיות, ומפתחים יכולת רבה יותר לשלוט בהם."

תגובה

שיתוף

לייק

מכירים מאסה בואידה? לכבוד ראש השנה, הדיירת נצחיה הדייה מהבית בבת ים יזמה והובילה סדנת בישול מיוחדת וחגיגית לדיירי הבית.

"זה התחיל כשהיינו כמה נשים בברכה, ואמרתי מילה בלדינו – מאסה בואידה. שאלו אותי, מה זה? אמרתי להם שזה בורקס שעושים בקלי קלות. אז ביקשו שאלמד. אני אישה של עשייה, והבית עזר לי וסיפק לי את המצרכים מה שאיפשר לי להתרכז בהובלת הסדנה."

"בהשקעה של שעותיים הצלחתי להכין גם בורקסים, גם קציצות פרסה צמחוניות וגם עוגת דבש, והכול היה טעים! שילבתי את ההכנות עם סיפורים מהבית של סבתא שלי מטורקיה. כולם אכלו והתלהבו, והמשוב החיובי שקיבלתי חימם לי את הלב."

"אני משתתפת בפעילויות שונות בבית – במקהלה, בחוג ללדינו ובריקודי עם. בזכות זה אני מוקפת בחברות תומכות ומלאה בביטחון עצמי ושמחה להוביל יוזמות כמו הסדנה הזאת."

"כולם חילקו לי מחמאות, איך אני עובדת כל כך נקי ויפה. כשהבורקסים והקציצות יצאו מהתנור ומהטיגון, אמרו לי 'וואו, איזה טעים!' זה היה שווה כל רגע – השבחים מהדיירים היו השכר הכי גדול."

איפה אפשר לראות נופים עוצרי נשימה, לביאות, פילים ואפילו פינגווינים? בתערוכת הצילומים של ססיל פנצר, דיירת הבית בירושלים!

בתערוכה הייחודית שמובילה ססיל, מוצגים צילומים מסביב לעולם שתיעדה במהלך טיוליה. "הטיול הראשון שלי היה בקיץ 1954. עם קבוצה קטנה מהאוניברסיטה נסענו לטורקיה, שטנו באוניה לאנגליה, וברכבת מצרפת עם עצירות בפריז, ונציה ועוד. ביליתי כמה חודשים באיסטנבול ותכננתי לחזור לארצות הברית דרך ישראל – לפחות כך חשבתי. בפועל, הטיול נגמר בישראל."

"עד היום ביקרתי ביותר מ-100 מדינות, כולל באנטארקטיקה – פעמיים! כששואלים אותי למה אני אוהבת לטייל, אין לי תשובה חד-משמעית. אבל כשאני נזכרת בכל מה שחווייתי – הדברים המוזרים, היפים, המרגשים וגם הקשים – אני מבינה שזו המשמעות האמיתית של החיים."

את הכתבת של הבית בסביון הכרתם?

עדה שילה מובילה את מגזין הבית בבית בסביון, היא מספרת: "אני כותבת ומרכזת כתבות למגזין הבית. התהליך הוא מעניין, ומספק המון רגעים של יצירתיות ושיתוף פעולה."

"במשך חיי עסקתי בעיקר בכתיבה רשמית, ובשונה מכך, הכתיבה כאן היא יצירתית ומלאת חופש. זו הזדמנות נפלאה עבורי לשלב את הניסיון שלי עם אהבתי לעיתונאות ולכתיבה ספרותית. היה לנו גם קורס תקשורת שהכניס אותי לעולם של כתיבה עיתונאית, ואני משתמשת בו בעבודתי פה. אני תמיד מקבלת תגובות טובות מהדיירים על התכנים שמופיעים במגזין, וזה נותן לי תחושת סיפוק עצומה."

"מאז שעברתי לבית בסביון לפני כשלוש שנים, אני מרגישה שאני פשוט נעשית צעירה משנה לשנה. אני חווה התפתחות אישית, סקרנות ותחושת למידה בלתי פוסקת. אני כל הזמן נחשפת לנושאים חדשים, ואני ממשיכה לגלות דברים שאפשר להתקדם בהם הלאה. זה דבר מדהים, שבגיל מבוגר יש לנו גישה לעולם שלם של אפשרויות שלא היו פתוחות בפנינו קודם."

יש בי אהבה עמוקה לטבע, ובשנים האחרונות אני נהנית מאוד לצלם אותו. אני רואה בו יופי שחלק מהאנשים אינם שמים לב אליו, אבל עבורי הוא משמעותי ומרגש. כך מספרת עדנה רונאל, דיירת הבית ברמת השרון, שמזכירה תערוכת צילומים ופסלים בבית.

"הצילום הפך להיות חלק משמעותי מחיי, ובשנים האחרונות אני מצלמת גם בטלפון הנייד – נופים, פרחים, משחקי אור וצל, וכל מה שמעורר בי עניין. לצד הצילומים, אני מציגה בתערוכה גם פסלים שיצרתי מחומרים שונים – אבן, ברונזה ביציקה, וחמר. כל יצירה נושאת בתוכה סיפור אישי, רגש וזיכרון."

"אחד הפסלים הקרובים ללבי הוא פסל שיצרתי לאחר שאיבדתי את בני בתאונת אופניים כשהיה רק בן עשר, בדרכו לקאנטרי. זו הייתה חוויה מטלטלת ששינתה את חיי, והפסל מבטא את הכאב, הגעגוע והאהבה הבלתי נגמרת אליו. הוא יצירה עצובה, אך גם מאוד יקרה ללבי, ולכן בחרתי להציג אותו בתערוכה."

עליזה יקוטיאלי

הבית בכפר סבא

בבית בכפר סבא המטבח מקבל פרשנות קצת אחרת - הכירו את יוזמת "אמנות הבישול" - בה הדיירים נכנסים למטבח של מסעדת הבית ומבשלים לדיירים האחרים. ראשונה נכנסה למטבח המסעדה, הדיירת עליזה יקוטיאלי. עליזה בישלה את הקישואים הממולאים המפורסמים שלה, שלמדה להכין מאמא ומזכירים לה טעמים של בית. עליזה מספרת: "בילדותי גדלתי במחנה יהודה בירושלים, ומשם הגיעו טעמי המטבח שלי. כשהכנתי את הקישואים, הרגשתי געגועים. נזכרתי בבית ילדותי ובאוכל של אמא שהייתה מבשלת את הקישואים במסעדה שהייתה לנו, ונזכרתי בבית ובבן שלי שאהב אותם מאוד. בילדותי אימי תמיד ביקשה שנשב איתה במטבח ונראה אותה מבשלת וככה היא חינכה אותנו. נהניתי מאוד. נכנסתי למטבח במסעדה עם השף שלנו ויחד בישלנו את המנה המדהימה הזו. הכי כיף לקבל מחמאות מהחברים בבית."

תגובה

שיתוף

לייק

עליזה מרקוביץ

הבית בכפר סבא

כשחשבתי על זה, רציתי שאנשים יידעו קצת יותר על מה זה בכלל פרשת השבוע ומתי עושים את זה. אז בכל שבוע אני מדברת על הפרשה של אותו שבוע. "כך מספרת עליזה מרקוביץ, דיירת בכפר סבא, שיזמה יחד עם חברתה חנה גולדל חוג תנ"ך אצלן בבית. "אנחנו מדברים על הפרשה בגדול, ואז מתעמקים במשהו מעניין. למשל, בפרשת שופטים התעסקנו קצת בחלומות, דיברנו על 72 המצוות המוזכרות בה, וגלשנו לדיון על עגלה ערופה (אגב, אף אחד לא ידע מה זה!)."

"יש אווירה ממש טובה. יש תחושה שאנחנו עושים משהו משמעותי. אנשים באים בכיף, ולומדים דברים שבאמת קשורים לחיים שלהם היום. לדוגמה, מה לעשות אם יש מלחמה, מה קורה למי שלא רוצה להילחם, או איך לשמור על עצים בזמן מלחמה. זה מראה שהדברים שכתובים בפרשה עדיין רלוונטיים לחיים שלנו."

תגובה

שיתוף

לייק

צביקה פרבר הבית בצומת סביון

עוד לא סגרתם תוכניות ליום העצמאות?

לכבוד יום הולדתה ה-76 של מדינת ישראל, צביקה פרבר, דייר הבית בצומת סביון, כאן עם המלצות מיוחדות לטיולים בארץ במקומות שלא הכרתם. "כל חיי אני מטייל. נולדתי בטבע ובניתי בו את חיי. למדתי את הארץ מתוך הג'יפ". מספר צביקה, מטייל מושבע. לאחרונה הוא מוביל מיזם מדהים - הוא מארגן טיולי ג'יפים ברחבי הארץ לדיירי הבית. הוא מארגן טיולי בוטיק ל-3-4 דיירים שנכנסים לג'יפ. הוא מדריך, נוהג ומלווה את הטיול. הטיולים שהוא מדריך קצרים ואורכים בד"כ בין 4 ל-5 שעות אלא אם יש דרישה פרטנית לטיול ארוך יותר. לפני כל טיול עם דיירים הוא מבצע טיול הכנה: הוא בודק את תנאי השטח (אם הדרך פנויה, מכשולים מתונים וכו'), מסמן נקודות ציון חשובות ואוסף את הסיפורים המעניינים.

יום העצמאות הוא יום שמח מהול בעצב, השנה יותר מתמיד, אבל חשוב שנזכור שיש לנו מדינה מדהימה ביופייה ומלאת פינות קסומות. מסלול אחד עליו צביקה ממליץ, מתחיל במצפה מודיעין ומסתיים באנדרטת הלח"י ליד כפר בן נון. המסלול עובר דרך האנדרטה של עמותת ערים בלילה המוקדשת לנעדרים ולשבויים במערכות ישראל.

מסלול אחר, מתחיל בנחל אלכסנדר וממשיך עד מכמורת. מסלול מהנה לאורך מים. "המסלולים לא ארוכים, מלאים בפריחה וממוקמים במקומות נגישים במרכז הארץ", צביקה מספר. בצפון, צביקה ממליץ על מסלול שטח בכרמל, המתחיל בצומת אליקים דרך שמורת נחל מערל ועובר דרך דליית אל כרמל. משם צביקה ממליץ לרדת לנחל אורן דרך הר שוקת ולעלות לאנדרטת השרפה ליד בית אורן. את הטיול הוא ממליץ לסיים בגן הפסלים בזלטון בעין כרמל המכיל פסלי ענק. "בימים אלו יש פריחה אדירה של לוטם שעיר לאורך המסלול. הטיול פשוט נהדר ומקסים במיוחד".

"הארץ שלנו יפה בכל עונה, אך התקופה הנוכחית של הטבע היא תקופה מושלמת לטיולים: הפריחות מרהיבות ומזג האוויר נוח ונעים - מתכון לחיים טובים ולהתאזרות מאירועי היום". הוא מסכם.

תגובה

שיתוף

לייק

ציפורה פרלמן, דיירת ותיקה בבית ברמת השרון, נפרדה מבעלה האהוב יעקב ז"ל בדרך מיוחדת ומעוררת השראה. במכירת תכשיטים מרגשת שנערכה בבית ברמת השרון, ציפורה מכרה תכשיטים ייפייים שיעקב יצר לאורך השנים. ההכנסות מהתכשיטים שנמכרו נתרמו ע"י ציפורה לארגון מיח"א – מכון שמיעה ומסגרת חינוכית שיקומית לילדים עם לקות שמיעה.

יעקב היה אדם נדיב ונמרץ אשר הקים לעצמו בית מלאכה קטן בסדנא לאומנויות ותחביבים. שם, בידיו המוכשרות, תיקן כל דבר שעלה בדעתו, החל מחפצים ישנים ועד מזכרות יקרות. אך אהבתו הגדולה של יעקב הייתה תיקון, שיפוץ והכנת תכשיטים ייחודיים. הוא יצר שרשראות, צמידים ועגילים מרהיבים תוך שימוש חוזר בתכשיטים ישנים, והכל תוך כדי תרומה נדיבה של הכסף שקיבל בעד התכשיטים שמכר, לארגון מיח"א.

"אני מאוד מתגעגעת אליו ואל טוב הלב שלו", משתפת ציפורה בעצב מהול בגאווה, "יעקב היה אדם מיוחד במינו, בעל כישרונות רבים ואהבה עצומה לנתינה. לא היה דבר שהוא לא ידע לעשות, ותמיד עשה זאת בחיוך ובשמחה אמיתית".

כעולה ותיקה מברזיל, מצאתי כאן דיירים שעלו לארץ בשנים מאוחרות יותר עם ידע מצומצם בעברית, ושגילו עניין מיוחד בהתחברות לאוכלוסייה הוותיקה במגדלים, "כך מספרת הדיירת רות יוספזון, שמעבירה חוגי עברית שעתיים בשבוע לדיירים עם רמת עברית בינונית.

"אני מכינה מראש את השיעורים – אף פעם לא מגיעה בלי תכנון. מאחר והשיעור אורך רק שעה, אנחנו נכנסים מיד לעבודה, אם דרך טקסט או שיחה. השיעורים עוסקים גם בחגים, ציונות ונושאים רלוונטיים נוספים. אני מתאימה את התכנים לתאריכים שלנו ולרמת ההבנה של הדיירים, ומשתמשת בטקסטים נבחרים, כמו ביוגרפיות של דמויות חשובות ביהדות ובציונות. במקרים בהם יש אירועים פוליטיים משמעותיים או חדשות על מלחמות, אני מגוונת בהתאם."

"אני איתם כבר ארבע וחצי שנים, והקבוצה הפכה לקבוצה מגובשת. אני מאמינה שהפעילות הזו משמחת אותם ומשמחת גם אותי. הבית מסייע רבות, למשל, באפשרות להדפיס את חומרי הלימוד שאני כותבת ידנית, או להעתיק מספרים. בעבר הייתי אחראית על עיתון הדיירים, אבל כיום אני נהנית במיוחד מהעברת שיעורי העברית."

"זה מאוד שימושי בשביל לשפר את העברית שלי, אבל החשיבות של לימוד משהו יותר פורמלי גם כן היה ברור לי. שמחתי מאוד ללמוד עם רות על השפה ועל התרבות ועל ההיסטוריה של הארץ. אני מאוד מודה לה על היותה מורה מצוינת ובן אדם מצוין." מוסיף הדייר צ'אק פרידמן.

ביום זיכרון זה, נרצה לתת מקום לתערוכת פיסול ייחודית שמתקיימת בימים אלה בבית בסביון – תערוכה שמציגה לא רק יצירות, אלא סיפור חיים שלם.

רות יערי, דיירת הבית, אשר יצרה את פסלי התערוכה, שיתפה:

"עבדתי 28 שנים בחינוך מיוחד. אחרי שבני הצעיר, אורן יערי ז"ל, נפל בעת שירותו הצבאי – עזבתי את העבודה. התחלתי לצייר, ולאט לאט עברתי לפיסול. הפסלים שלי עוסקים ברובם במשפחה, באימהות ובשכול."

רות לא למדה פיסול במסגרות מקצועיות, אלא יצרה מתוך הצורך לבטא את ליבה. היא מתארת את הדרך הזו כדרך של ריפוי:

"הכאב משנה אותנו, אבל היצירה היא שמאפשרת לנו להישאר שלמים."

כל פסל בתערוכה הוא ביטוי לא רק של כאב ואובדן, אלא גם של אהבה, של געגוע, ושל כוח חיים מתמשך.

התערוכה כוללת גם קולאז'ים בהשראת שיריו של יצחק שלו, ביניהם 'אלוהי הנושק לוחמים' ו'תפילה על ההורים' – שנוגעים באותם נושאים של זיכרון ושכול.

רעיון התערוכה נולד בזכות גדעון זינגר, דייר נוסף בבית, הפועל כאוצר התערוכות בו:

"כשהגעתי לדירה של רות – מצאתי אוצר של פסלים, פזורים בכל מקום. מהרגע הראשון הבנתי – זה משהו שצריך לצאת החוצה. צריך לאפשר לכולם לראות את זה."

גדעון מספר שהייתה תחושה שהפסלים "מבקשים בית אמיתי" להצגה, וכך נמצא חדר ייעודי בבית, והפך תוך ימים ספורים לחלל תצוגה מכבד ומרגש.

התערוכה פתוחה לציבור הרחב עד סוף השבוע הקרוב (2.5)

בכתובת סביון בית בוטיק מרשת מגדלי הים התיכון – האיריס 9 אור יהודה.

"ההרצאות שלי היו בעיקר בתנ"ך, עם נגיעות ספרותיות." כך מספרת הדיירת רותי דורות מהבית בנורדיה, אשר הובילה הרצאה מרתקת על חייה של לאה גולדברג ומפגשים על שירה. "כשעברתי לבית בנורדיה, לא תיארת לי לעצמי שאעסוק בהרצאות, אבל כשחל חג שבועות, הרגשתי צורך להעביר הרצאה על מגילת רות – למה קוראים אותה ומה היא מלמדת אותנו. עם הזמן, כל פעם עלה לי רעיון להרצאה חדשה, בעיקר על התנ"ך, כשאני תמיד מחפשת את הזווית הספרותית המיוחדת, משלבת גם קצת היסטוריה."

"לאחרונה עלה לי רעיון להעביר הרצאה קצרה על לאה גולדברג, להתמקד בחיים שלה ולא בשירים עצמם. חבר אחר מהבית, עמוס שלו, הכין סרטונים של שירים ישראליים שיופיעו לאחר ההרצאה שלי. עבדתי על ההרצאה הזו במשך חודשיים-שלושה, כתבתי אותה מחדש עשר פעמים, ובסוף הצגתי את חייה של לאה גולדברג בקהל גדול. אבל לנתח שירים עצמם רציתי במסגרת יותר מצומצמת, אז התחלתי מפגשים קטנים בהם כל אחד יכול להביע את דעתו. במפגש הראשון דיברנו על השיר 'לתמונת אימא', ובמפגשים הבאים נדון בשירים נוספים של גולדברג בקבוצה אינטימית של כ-15 איש."

"אני מקבלת הרבה תגובות טובות ומחמאות על ההרצאות שלי. כשנכנסתי לבית, הרגשתי כמו ביישוב קהילתי קטן, יש אווירה של חברות ויחד."

התחלתי להוביל את משחקי הביגו כאן בבית ממש בתחילת מגפת הקורונה, כשעוד היינו מחולקים לקומות שונות ולא יכולנו לשבת יחד. זה היה זמן קשה של ריחוק, אבל המשחקים נתנו לכולנו רגעים של חיבור ושמחה. עם הזמן, וכשהגבלות הוקלו, הצלחנו להעביר את המפגשים לאולם המרכזי, וזה יצר אווירה אפילו יותר חמה ומזמינה. כך מספרת רחל מזרחי, דיירת בבית בירושלים שמנחה את משחקי הביגו כבר חמש שנים.

"במהלך המשחקים אני נוהגת לחלק פרסים קטנים למנצחים, כמו שוקולד למי שעושה שורה או טור, וקפה ומאפה למי שממלא את כל הדף. לפעמים שני אנשים מסמנים בו-זמנית את אותו המספר, ואני צריכה להכריע את מי שמעתי קודם – מה שמוסיף קצת מתח והתרגשות. אנשים נהנים מאוד, בדרך כלל משתתפים בין 10 ל-15 דיירים, וכל מי שאוהב את המשחק מגיע באופן קבוע."

"אני עושה הרבה פעילויות בבית, וחשוב לי להיות מעורבת ולעזור. בתקופת המלחמה האחרונה, למשל, החלטתי לתרום בדרכים נוספות – תפרתי חם צוואר לחיילים, והתנדבנו לעזור בבתי חולים. זה נותן תחושת משמעות וממלא אותי באושר לדעת שאני יכולה לתרום ולתמוך במי שזקוק."

"הרעיון הגיע אליי כששוחחתי עם חברה, חברה במרכז לתרבות היידיש בירושלים. הצעתי לה שאולי אפשר להביא את הפעילות של המרכז לכאן, אלינו, ואז גם הם ירוויחו וגם אנחנו," כך מספרת ריקה, דיירת הבית בירושלים, שהובילה ויזמה מפגשים משותפים בין דיירי הבית למרכז לתרבות היידיש בירושלים. "בעבר הייתה כאן קבוצה שהתעניינה מאוד ביידיש, היו לנו מפגשים ואפילו הרצאות בנושא. אבל עם הזמן, ובמיוחד מאז הקורונה, המפגשים הללו הפסיקו. עבורי, היידיש היא לא רק שפה – היא חלק מהשורשים, חלק מהתרבות שלנו, וחשוב לי לשמור עליה חיה כאן בין הדיירים. לכן, החלטתי לנסות להחיות את זה מחדש, וידעתי שהחיבור עם המרכז לתרבות היידיש יכול לעשות את ההבדל."

"המפגשים מתקיימים אחת לשבועיים, וכל פעם בסגנון קצת אחר. מפגש אחד מוקדש להרצאות ושיחות – אנחנו מדברים על התרבות, על הסיפורים, ולפעמים מתעמקים גם בשירים. המפגש השני בכל חודש מתמקד במוזיקה יהודית מסורתית. במפגש הראשון היה לנו מופע מרגש של להקת כליזמרים – אפשר היה לראות את ההתרגשות בעיניים של הדיירים. כולם ניגשו להודות לי, אמרו שזה היה 'שידוך' מושלם שהחייה בהם זיכרונות ותחושות נעימות."

"המעורבות שלי כאן בבית חידשה לי הרבה דברים. אפילו גיליתי את עצמי מחדש. לפני שנכנסתי לבית, הייתי זקוקה למקל בשביל ללכת. היום אני רוקדת, הולכת חופשית, ומשתתפת בהרבה פעילויות שלא חשבתי שאוכל לקחת בהן חלק. החוויה פה מעצימה אותי ומזכירה לי כמה היוזמה יכולה להוביל לדברים טובים."

שושי שני, דיירת הבית בגני תקווה, מובילה יוזמה יפיפיה ומרגשת: היא מלמדת את עובדות הניקיון בבית עברית ומעניקה להן ידע על המסורות והחגים בישראל, "אני מאמינה שללמד עברית ולהתייחס לעובדות הניקיון כבנות אדם ולא כמי שהן 'שקופות' זו שליחות ייחודית. אנחנו נפגשות אחת לשבוע למשך כ-45 דקות. בכל חג אנחנו גם מקיימות מסיבה שבה אני מסבירה להן על משמעותו."

אך זה לא הכול!

שושי מובילה גם קבוצה של דיירים - איצה ארז, מלכה שמרק, ואתי רוזנטל שמתנדבים עם ילדים מתקשים וטעוני טיפוח בבית ספר בעיר. "כמורה שעבדה שנים עם ילדים מתקשים, זה קשה לראות את המציאות שבה ילד בכיתה ד' לא יודע לוח כפל, או שכותב בשגיאות שאי אפשר להבין, היא משתפת. "כשהורים לא משקיעים מאמצים לעזור לילדים, אנחנו מנסים לתת מענה, גם אם הוא חלקי. פעם בשבוע אנחנו מתנדבים - כל אחד מאיתנו עובד עם שני ילדים מכל כיתה."

"מעבר להוראה, אנחנו גם מעניקים לילדים תמיכה רגשית. הבית כאן תמיד נענה לכל בקשה - בין אם מדובר בספר מסוים או במשחק. אנחנו כאן כדי לעזור, בכל דרך שנוכל."

זה התחיל כשהגעתי לכאן כדיירת חדשה ולא הכרתי אף אחד, "מספרת הדיירת שלומית מגיאר. בבית ברמת השרון, שלומית לא רק בונה סוכה, היא גם מחברת בין הדיירים הוותיקים לדיירים החדשים באמצעות שולחנות שיח וסדנאות תקשורת מעוררות השראה. "כשהגעתי חדשה לבית, חשבתי על כל החדשים שמגיעים, כמוני, ולא מכירים אף אחד. אז יזמתי קבוצות שיח כדי ליצור חיבור בין הדיירים."

"במפגשים אני משלבת תכנים ייחודיים כמו שירה, קלפים טיפוליים ופעילויות יצירתיות. בכל מפגש אני מביאה נושא שונה, למשל שיר שמעורר דיון או פעילות כמו המפתחות של הימים הנוראים – סמל לפתיחה וסגירה של דלתות רגשיות. המפגשים בנויים כך שכל אחד משתף מנקודת מבטו, ואנחנו יוצרים דיאלוג פתוח וכנה."

"השתתפתי בבית בקורס ביבליותרפיה, שיטה טיפולית שמשתמשת בטקסטים ספרותיים ואמנות הכתיבה כדי לעזור תהליכים רגשיים. הקורס מאוד תרם לי, ואני משלבת את הכלים שלמדתי במפגשים. בעזרת טקסטים ושירה, אנחנו נוגעים בעולמות פנימיים ומעמיקים את השיח בקבוצה. השילוב של ביבליותרפיה מאפשר לדיירים להביע את רגשותיהם בדרך יצירתית ומעשירה."

"עם עזרה מהבית, אני מתייעצת לפני כל סדנה, ומתאימה את הקבוצות ומבינה מי מהדיירים עשוי להפיק את המירב מהמפגשים. יש לי רשימה מוגבלת, אבל הביקוש רק הולך וגדל. הדיירים שמשתתפים במפגשים מדווחים על תחושת שייכות חזקה. הם מספרים שהמפגשים עוזרים להם להיקלט בבית, להכיר את הדיירים הוותיקים והחדשים, וליצור קשרים וחברויות חדשות. זה מדרבן אותי להמשיך וליצור."

"השירה באופרה היא פשוט מרהיבה", מספר שלמה הופרט, דייר בבית בירושלים, "הכל כל כך משוכלל, כל כך מדויק, כדי ליצור את היצירות המופלאות האלה. יש המון מאמץ והשקעה בכל פרט, וזה נותן עומק עצום לכל יצירה." שלמה, חובב אופרה מושבע, מעביר אחת לשבוע סדרת הרצאות מיוחדות לדיירי הבית ולקהילה, בהן הוא חושף את הקשר הפסיכודינמי העמוק הטמון באופרה. בהרצאותיו, המועברות הן באנגלית והן בעברית, הוא לא רק מספר את סיפורי האופרות, אלא גם צולל אל תוך עולמן הרגשי של הדמויות, חושף את תחושותיהן ומניעיהן דרך ניתוח מעמיק של המוזיקה. "הגאונות של המלחין טמונה ביכולתו לזהות ולשקף את הנפש האנושית במצבים שונים ומשונים. המוזיקה באופרה אינה רק רקע יפה לסיפור, אלא שחקן מרכזי המוביל את הרגשות והתחושות של הדמויות", מדגיש שלמה.

בהרצאותיו, שלמה מרחיב ומעמיק את ההבנה של הקהל בנוגע ליצירות, לאנושיות הטמונה בהן וליחסים המורכבים בין הדמויות. הוא שוזר סיפורים היסטוריים על מלחיני האופרות, חושף את ההשפעות התרבותיות והחברתיות שהובילו ליצירתן, ומסביר כיצד המוזיקה משקפת את רגשותיהם ותהפוכות חייהם של גיבורי הסיפורים.

הקשר של שלמה לאופרה נובע עוד מילדותו. אביו שר באופרה הארצישראלית שפעלה בארץ בשנות ה-40, וחשף אותו לעולם הקסום של המוזיקה והסיפור. כיום, שלמה מוצא סיפוק עצום בחלוקת הידע והאהבה שלו עם אחרים. "בזכות ההרצאות", הוא אומר, "אנשים מבינים שאופרה היא לא עוד סוג של מוזיקה. היא עולם שלם ומלא עומק, וההרצאות האלה מעשירות אותי ואת הקהל כאחד."

אני בכלל לא באה מעולם ההוראה – זה הדבר האחרון שהייתי חושבת שאעשה, אבל זה ממלא אותי באושר!"

בכל שבוע, שרה אביר, דיירת בבית בגני תקווה, מתנדבת בבית הספר 'זובלים' ומקדישה מזמנה כדי לסייע לילדים בלמידה, להקריא סיפורים ולשחק איתם. "אני יושבת איתם, אנחנו עוברים על החומר הלימודי, משחקים פאזלים – וזה פשוט כיף" היא מספרת.

שרה מתארת את החוויה כמלאה בחום ובשמחה:

"יש אווירה של שליחות בבית הספר, והילדים כל כך מתוקים. הצוות החינוכי והילדים הכינו לי עוגה ומתנה ממוסגרת עם הקדשה – זה היה רגע מרגש שאני לא אשכח!"

שרה היא דוגמה מדהימה לכך שלעשות טוב לאחרים זה גם לעשות טוב לעצמך – היא מספרת שההתנדבות שברה לה את השגרה, מילאה לה את הזמן במשמעות ויצרה קשרים חדשים שמעשירים את חייה.

ביום המעשים הטובים אנחנו מצדיעים לשרה ולכל הדיירים שלנו שעושים טוב בכל יום מחדש. תודה לכם על הנתינה, האכפתיות והאהבה שאתם מעניקים לסביבה שלכם!

הוותיקים והחדשים, וליצור קשרים וחברויות חדשות. זה מדרבן אותי להמשיך וליצור."

יום הבריאות הבינלאומי הוא הזדמנות מצוינת לדבר על תרופות סבתא, אז מצאנו בשבילכם את הסבתא המומחית בתחום!

שרה חנוך היא לא רק דיירת בבית בכפר סבא – היא מרכז ידע שלם לכל הסובבים אותה. כבר שנים ששרה היא הכתובת הקבועה לכל מי שמרגיש קצת חולה, קצת מצונן, או סתם צריך טיפ של סבתא. בין אם מדובר בשום, בצל או תה מיוחד – שרה תמיד תדע מה להמליץ. ובחורף? "כשהייתי נכנסת לאולם ואומרת 'לפתוח חלונותי' – כולם כבר ידעו: לשרה מקשיבים." כי בריאות, בעיניה, מתחילה קודם כול במניעה, במחשבה חיובית, בתזונה נכונה ובנשימה עמוקה של אוויר צח.

"אני לא מכניסה לגוף שלי כדורים – רק תרופות סבתא, תזונה נכונה, ותנועה. הרופא כבר שכח איך אני נראית."

ואם תהיתם – את כל הידע הזה היא מעבירה לצוות המרפאה בבית, כדי לשמור על הבריאות של כולנו.

קבלו מתכון אמיתי מתוך אוסף תרופות הסבתא של שרה: תרופה טבעית לדלקת בסינוסים ואף סתם

מרכיבים: 1 כף סוכר / 1 כף מיץ לימון טרי

הכנה: 1. מחממים את הסוכר ואת מיץ הלימון יחד במחבת קטנה על אש נמוכה עד שמתקבל ג'ל סמיך. **2.** מצננים מעט עד שהתערובת חמימה אך לא חמה מדי למגע. **3.** מורחים את התערובת על אזור הסינוסים ומניחים לה לפעול. **טיפ: ניתן לחזור על הפעולה לפי הצורך להקלה על גודש וניקוי הסינוסים.**

אחת לשנה-שנתיים אני מארגנת מכירת חצר של כל דבר אפשרי - בגדים, כלי בית ועוד חפצים שונים. כך מספרת תמי קרמנדי, דיירת מהבית בכפר סבא שהובילה את האירוע. "ההכנסות מהמכירה הוקדשו לעמותת 'נגה', שמספקת ארוחות חמות לחיילים בודדים."

"ליד המשרדים שלנו יש תמיד עגלה שאליה כל דייר יכול להניח מה שהוא רוצה לתרום, בלי לדעת ממי הגיע הפריט או מי תרם יותר או פחות - הכל מתקבל באהבה. אספנו כמות מרשימה של פריטים, כולל כאלה יפים וחדשים עדיין באריזתם המקורית. סידרתי את הכל בקפידה, למשל צלחות יחד, כוסות יחד, וכו'. לצורך העניין, גייסתי גם כמה חברות מהבית שיעזרו. לכל פריט הצענו מחיר סמלי ונתנו לקונים להחליט אם הם רוצים להוסיף קצת. כך, הצלחנו לשכנע את רובם לשלם קצת יותר על כל פריט, ובזכות זה אספנו סכום נכבד לתרומה."

"בסופו של דבר, המכירה הייתה הצלחה גדולה. מעבר לכך, מאז שהגעתי לבית למדתי לתפור ולרקום, וכעת לקראת החורף אני משתתפת במועדון רקמה ותפירה ונהנית מאוד."

"יש קסם מיוחד בשקיעות כאשר השמיים מתמלאים בצבעים מרהיבים של אדום ובורוד. במהלך חייו של אדם, קיימות שתי תקופות מיוחדות בהן הוא חווה נתינה טהורה, ללא ציפיות: בילדות ובשנות הזקנה. בעברית, ביטויים ייחודיים אלה מתארים נתינה זו: "משחר ילדותו" ו"בערוב יומו". כך מספרת הדיירת תמר לזיתן מהבית בבת ים המובילה תערוכת צילומי שקיעות שצילמו דיירי הבית המפונים מקיבוץ נחל עוז.

"בחרתי בנושא השקיעות המשקפות את רגשותינו והרגשותינו בערוב ימינו. בנעורינו, כמו בשחר יום קיץ, הכל נראה זוהר ויפהפה. תחילה אנו נהנים מקרירות הבוקר ואוויר צלול, אך בהמשך היום החום גובר, אנו מתאמצים יותר, והנאה פוחתת. עם זאת, כשם שערב קיץ מביא איתו הקלה בדמות רוח קרירה וצללים נעימים, גם סוף היום בחיינו טומן בחובו רגעי שלווה וסיפוק בהם אנו נהנים מפירות עמלנו. כמו ביום קיץ, כך גם בחיי אדם - ישנם רגעים של קושי ואתגר, לצד רגעים של הנאה ושלווה. עלינו ללמוד לקבל את כל אלה כחלק בלתי נפרד מהמסע, וליהנות מכל רגע בדרכנו."

"היה לי חשוב לפתוח את התערוכה שכן אני מאמינה שלתמונות יש כוח והן משקפות את עולמנו הפנימי, ומשפיעות על רגשותינו וחוויותינו. תמונה של ים סוער עם עננים קודרים יכולה לעורר תחושה של כעס ותסכול, בעוד שתמונה של שקיעה רגועה עם ים שקט ושמיים בהירים יכולה להרגיע ולהשרות תחושה של שלווה."

תקווה קריגר

הבית בכפר סבא

רתמתי את החברות שלי להביא מבחר ספרים, כולל ספרי ילדים. קיבלתי גם בקשות לספרים ברוסית, ואפילו ביידיש, "משתפת ידיירת תקווה קריגר מכפר סבא, שהובילה יוזמה לשדרג את תחנת האוטובוס הנטושה שמחוץ לבית לספריה קהילתית מגוונת. "אנשים מביאים ספרים ואני ממיינת אותם. למרבה המזל, ארגז המיחזור קרוב, אז אני פשוט שולחת לשם ספרים שלא מתאימים לספריה. כל יום אני מסדרת, בודקת ומביאה סדר לאוסף הספרים."

"אני מאוד אוהבת סדר וקריאה, והשילוב הזה תורם לי. זה פרויקט שמאגד את התשוקה שלי לסדר ולספרים. הבית תומך בי, מביאים ספרים חדשים, והרבה דיירים נהנים מהאוסף."

"אני נהנית לעזור ולתרום, וזה מרגיש נהדר! אם מישהו מזמין ספר, אני הולכת ודואגת להביא לו. אחד הדיירים, למשל, ביקש ספרי שירה של צ'רניחובסקי וביאליק, וכשסידרתי מצאתי אותם והעברתי לו."

תגובה

שיתוף

לייק

תרצה הלבני

הבית ברמת השרון

היום מציינים ברחבי העולם את יום השואה הבינלאומי. בבית ברמת השרון, הדיירת תרצה הלבני לוקחת חלק מרכזי בשימור זיכרון השואה, כשהיא משתפת את סיפורה האישי במסגרת הבית ובמפגשי "זיכרון בסלון". "אני מרצה הרבה על סיפור חיי. אף פעם לא נעזרתי בניירות, אני מדברת מהראש ומהלב, ונותנת לסיפור לזרום."

"במהלך ההרצאות שלי, אני מתמקדת בסיפור ליל הבדולח. הייתי אז ילדה בת ארבע, הצעירה מבין שבעה ילדים. אבי היה דוקטור ורב בעיר על גבול שווייץ. ב-9 בנובמבר 1938 התרחש ליל הבדולח. ב-1938, בין ערב ה-9 לבוקר ה-10 בנובמבר, הגיעו אלינו והכו את אבי מכות רצח. זו הייתה הפעם האחרונה שראיתי אותו. לימים שחזרתי את הסיפור, תיעדתי אותו, והקמתי מוזיאון יהודי שהצגתי בפני החברה הגרמנית. אפילו זכיתי להדליק משואה בכיכר ברמת השרון."

"כאן בבית, אני לוקחת חלק בפרויקט '80 ו-4' יחד עם ילדים בני ארבע. כשאני רואה אותם, אני נזכרת בעצמי כילדה בגילם. זה מדהים אותי לחשוב שהייתי כל כך קטנה, ועדיין אני זוכרת הכל בפרטי פרטים."

תגובה

שיתוף

לייק

גני תקווה | צומת סביון | בת ים | רמת השרון
כפר סבא | ירושלים | נורדיה | רחובות

www.migdalei.co.il | *6010